

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

NR. 4 Iulie — August 1986
Anul LXIV

Iubiți frați, stimate surori,
Stimați conlucrători :

„Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos“ (Filip. 1, 2).

Ne aflăm iarăși în fața unei noi Săptămîni de Rugăciune. În providența Sa, Dumnezeu ne-a hărăzit această favoare de a ne lua timp și a medita la toate cele cite ne-au fost date ca binecuvîntare și să stăruim în comuniune sfîntă, înaintea tronului lui Dumnezeu pentru o mai mare și o mai profundă identificare cu Hristos, Domnul nostru.

Săptămîna de Rugăciune, un Eben Ezer, un altar al mulțumirilor și al rugăciunii. Cînd vom înțelege bine însemnătatea ei și ce anume poate realiza ea în viața noastră spirituală, atunci vom ajunge în chiar inima comuniunii noastre cu Isus Hristos, Mintuitorul nostru.

Anul 1986 a fost dedicat — pe plan mondial — păcii. Omenirea a înțeles, în acest timp, ce primejdie colosală prezintă puterea atomului atunci cînd este scăpată de sub control. Și am înțeles — ca la o lecție practică — nimicnicia omului în fața unor forțe descătuse, dar și necesitatea colaborării tuturor pentru a zăgăzui și a păstra în siguranță energia nucleară. Să mulțumim Bunului Dumnezeu pentru că în tumultul descătusat al omenirii, a ținut vînturile războaielor să nu sufle nimicire, și să-L rugăm ca El să binecuvînteze și să călăuzească pe toți aceia care, dînd urmare dorinței divine, sînt făcători ai păcii.

În această Săptămîna de Rugăciune, ca oameni ai credinței, sîntem puși în fața marelui probleme la care fiecare dintre noi trebuie să răspundem : „Care este legătura mea cu Dumnezeu ? În ce relație mă aflu cu Mintuitorul meu ?“

În acest timp al „exploziilor“ tehnologice, demografice, a păcatului și imoralității, sîntem chemați a ne lua timp și a ne ruga în casele noastre de rugăciune, în căminele noastre și în această Săptămîna de Rugăciune, să ne deschidem inima și ființa noastră înaintea lui Dumnezeu, rugîndu-ne pentru noi, rugîndu-ne unul pentru altul, rugîndu-ne ca indivizi și

ca biserică pentru binecuvîntarea păcii și a credinței ce vin de la Dumnezeu și ne îndreaptă tot spre El.

Această Săptămîna de Rugăciune trebuie să constituie ocazia unei puternice reînvioreări spirituale în mijlocul nostru. Multe inimi se mai frămîntă încă în incrinarea luptei cu păcatul. În multe vieți, păcatul ascuns, cultivat, face ravagii. Sînt suflete răvășite, stăpînite de ambiții și dorințe deșarte, care nu cunosc liniștea și nici ce înseamnă a iubi pe aproapele ca pe tine însuși. Omenirea, biserica au nevoie de caractere mari, sfînte, care să fie totdeauna gata, dispuse să contribuie la binele și fericirea prezentă și veșnică a celor din jurul lor.

Prelegerile acestei Săptămîni de Rugăciune sînt bazate pe cele scrise de apostolul Pavel în Rom. 13, 11-14, care fac un apel puternic la trăirea unei vieți sfînte, ca unii care știm în ce timpuri sîntem chemați „a trăi frumos, ca în timpul zilei... nu în fapte de rușine ; nu în certuri și pizmă“ (vers. 13).

Prelegeri ca „Față în față cu Isus“, „Este timpul să ne trezim“, „Nu poți opri ivirea zorilor“, „Lepădați faptele întinericului“, „Ești pregătit pentru biruință ?“, „Dumnezeu ne poate feri de cădere“, „Fac un singur lucru“ și altele, au menirea să pătrundă adînc în experiența noastră spirituală. Gîndurile și adevărurile acestor prelegeri pun în atenție adevărurile și cerințele Evangheliei și fac un apel la conștiința fiecăruia dintre noi, avînd ca țintă a determina pe fiecare dintre noi a-și trăi viața sa religioasă nu ca o formă, ci ca o profundă experiență spirituală ce-l ancorează puternic de cele veșnice.

Binecuvîntarea lui Dumnezeu să fie asupra fiecăruia din belșug, în această Săptămîna de Rugăciune. O reînvioreare de la fața lui Dumnezeu să se facă simțită și în comunitățile noastre.

„Pace, fraților, și dragoste împreună cu credința din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos. Harul să fie cu voi toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție. Amin“ (Efes. 6, 23-24).

Dumitru Popa

Punte spre viitor

Prin implicațiile pe care le-a avut asupra destinului istoric al patriei noastre, inaugurând o epocă nouă în istoria țării, dar și prin contribuția adusă la încheierea mai grabnică a celui de al doilea război mondial, 23 August 1944 poartă puterea marilor evenimente care aparțin deopotrivă istoriei naționale și universale. În sensul acesta, se cade reamintită contribuția României, care după aceea zi fierbinte de august 1944 a participat la luptele din vest cu un efectiv de peste 540.000 de ostași, dintre care 30.000 au primit pentru faptele lor de arme diferite decorații. Armata română, incluzând unități de infanterie, artilerie, geniu, căi ferate, blindate, aviație, a străbătut prin lupte grele tot spațiul dintre Marea Neagră și podișul Boemiei, a forțat 14 masive muntoase, 12 cursuri mari de apă, a eliberat peste 3.800 de localități, dintre care 53 orașe mari și a provocat inamicului pierderi uriașe. În realizarea acestor victorii poporul român a pierdut circa 167.000 ostași și peste 150.000 civili, ucși în retragerea germano-ungară, de bombardamente sau în lagăre de concentrare hitleriste. Toate aceste înfăptuiri, la temelia cărora s-au

asezat jertfele poporului nostru iubitor de țară, dăinuie de atunci în bronzul, piatra și suflețele aprinse amintitor pînă la noi.

Despre uriașele realizări obținute în anii de după Eliberare și în special în ultimii 21 de ani, am mai scris în paginile revistei noastre — acum vrem să subliniem faptul că 23 August 1944 ne-a dat posibilitatea să privim cu și mai mare încredere viitorul luminos al patriei noastre. Planul național unic de dezvoltare economico-socială a României pe perioada 1986—1990 este un argument puternic în acest sens. Astfel, valoarea producției industriale nete va crește în 1990, față de 1985, cu 86,7—94,2 la sută, într-un ritm mediu anual de 13,3—14,2 la sută; în aceeași perioadă productivitatea muncii în industria republicană va spori cu 70,4 la sută într-un ritm mediu anual de 11,2 la sută. Prin intrarea în funcțiune a noilor capacități și extinderea, pe scară largă, a metodelor moderne de preparare și de extracție, în 1990, se va realiza o producție de 117,3 milioane tone cărbune net. Asigurarea condițiilor necesare dublării producției de huiă destinată fabricării cocsului va conduce la economisirea unor importante resurse valutarie. În 1990, se va dubla ponderea energiei electrice obținută pe bază de cărbune, în contextul unei producții totale de 101,7 miliarde kWh, iar puterea instalată în funcțiune în centralele nucleare-electrice va fi de 5200 MW. În consens cu cerințele economiei, producția de oțel va crește, în 1990, la 20—20,5 milioane tone. Pentru agricultură, ramură de bază, alături de industrie, a economiei noastre naționale, se prevede accentuarea procesului de dezvoltare intensivă, modernizare și organizare, prin aplicarea celor mai noi cuceriri ale științei agrozootehnice și întărirea economico-organizatorică a tuturor unităților agricole. Toate acestea pentru a asigura creșterea producției globale agricole, în 1990 față de 1985, cu 34,8—38,3 la sută, producția de cereale pentru boabe urmînd a atinge, în 1990, 32.470 tone, de legume de cîmp 11.000 tone, de carne în viu 4.012 tone, de lapte de vacă și bivoliță 89.000 mii hl etc. Se vor amenaja pentru irigații alte 2.644 mii hectare astfel că, la sfîrșitul anului 1990, suprafața totală amenajată în acest scop va ajunge la 5,6 milioane, hectare. Lucrările de desecări vor fi executate pe o

suprafață de 2.011 mii hectare, iar cele de combatere a eroziunii solului pe 955 mii hectare. Agricultură va folosi în această perioadă 14,5 milioane tone îngrășăminte chimice cu azot, fosfor și potasiu, în substanță activă, și 320 milioane tone îngrășăminte organice. În același context, se cade să menționăm creșterea continuă a nivelului de trai material și spiritual al poporului; retribuția medie reală va crește în 1990 față de 1985, cu 6—8 la sută, cu aceleași procente urmînd să sporească și veniturile reale ale țărănimii, provenite din muncă în cooperativele agricole de producție și din gospodăriile personale, calculate pe o persoană activă. De asemenea, volumul total al desfacerilor de mărfuri va crește în 1990, față de 1985, cu 9,4 la sută, iar cel a prestațiilor de servicii cu 79,7 la sută. În perioada 1986—1990, se vor construi 750.000 locuințe, din care 100.000 în comune și sate. Realizarea sarcinilor privind creșterea mai accentuată a productivității muncii, realizarea programelor de modernizare și perfecționare a organizării producției vor crea condițiile necesare pentru trecerea treptată la săptămîna de lucru de 44-42 ore pînă în anul 1990.

23 August 1944 este un arc de boltă și sinteză a unei strălucite și mult milenare existențe istorice, expresie nepieritoare a puterii și voinței poporului de a sfîrșima cătușele oricărei dominații străine, de a-și făuri viitorul așa cum și-l dorește.

Privită în contextul larg al istoriei patriei noastre, cu raportări atît la epocile de luptă și sacrificii făcute de poporul român pentru păstrarea ființei naționale, pentru dreptul de a fi stăpîn în propria țară, cît și la etapele care i-au urmat, evenimentul din august 1944 ne apare pe o coordonată fundamentală a devenirii noastre istorice, încorporînd peste secole mesajul de dreptate socială și națională al tuturor generațiilor care au contribuit la edificarea României moderne. În acest cadru se dezvăluie în întreaga sa complexitate măreția actului eroic de voință și demnitate patriotică, națională, uriașă, ridicare la luptă a întregului popor în acel august de foc al anului 1944, prin care s-au pus temelii trainice României de azi — țară liberă, independentă și suverană între statele și națiunile lumii.

Noi credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea ne angajăm din toată inima la înfăptuirea mărețului program de înflorire și prosperitate a țării, și ne rugăm ca Dumnezeu să păstreze pace și să reverse binecuvîntările Sale asupra patriei noastre.

Redacția

DIN CUPRINS

● De la inimă la inimă	2
● 23 August 1944 — Punte spre viitor	3
● Lepădați faptele întunericii	4
● Este timpul trezirii	6
● Față în față cu Isus	7
● Nu poți opri ivirea zorilor	9
● Ești pregătit pentru biruință?	11
● Realizări	12
● O inimă împărțită	13
● Dumnezeu ne poate feri de cădere	15
● Cine va locui în cortul Tău?	17
● Este Isus Domnul vieții tale?	19
● Fac un singur lucru	21
● Schimbați-vă căile și faptele	22

LEPADAȚI

FAPTELE

ÎNTUNERICULUI

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” Rom. 13, 12.

Acest apel îndrăzneț făcut de apostol este urgent. El insistă asupra faptului că „este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mintuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (vers. 11). După aceea devine mai precis: „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Rom. 13, 12).

În cele din urmă, în versetul 14 el oferă soluția, unica soluție plină de speranță: „Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pămintescă, pentru ca să-i treziți poftele”. Sfinții vor fi îmbrăcați în alb în acea zi când „întunericul acoperă pământul și negură mare popoarele” (Is. 60, 2). Lumina și întunericul sînt incompatibile.

Scripturile declară că noi care credem și ascultăm adevărul sîntem fii ai luminii (1 Tes. 5, 5; 2, 13-14). Am fost aduși „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2, 9). De aceea sîntem sfătuiți să „umblăm în lumină, după cum El însuși este lumină” (1 Ioan, 1, 7). Ucenicul iubit Ioan spunea: „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1, 6). Aceasta este un limbaj lămurit și tăios.

Fraților, Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea. Dumnezeu nu găsește plăcere să condamne; El ne scapă de condamnare. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, „ca lumea să fie mințită prin El” declară Ioan, apoi adaugă: „Și judecata aceasta stă în faptul că odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina” (Ioan 3, 17, 19).

Faptul că sîntem în întuneric nu jignește pe Dumnezeu atît de mult ca refuzul de a lepăda întunericul atunci cînd El ne oferă cu atîta bunătate lumina. Cînd iubim faptele întunericului mai mult decît pe Hristos, care este Lumină, dăm pe față dispreț față de Isus; alegem părtășia demonilor și lucrurile firii.

Este timpul

Din punct de vedere religios, întunericul devine simbolul pentru o lume, pentru o biserică, pentru o persoană fără Hristos. Satana este prințul întunericului și nu este nici o înțelegere între împărăția luminii și împărăția întunericului. Aceia care refuză să lepăde faptele întunericului, vor fi aruncați afară în întunericul cel veșnic, căci ei au fost tot timpul în întuneric.

Solomon declară că „cel neînțelept umblă în întuneric” (Ecl. 2, 14). Fără îndoială el înțelege că acesta alege întunericul atunci cînd lumina este alternativa clară și la îndemînă. Este acea alegere nechibzuită care-l califică drept neînțelept. Și cu uimire Pavel întreabă: „Ce legătură poate avea lumina cu întunericul?” (2 Cor. 6, 14). Luminați cu o mică luminare o cameră mare și întunecată și întunericul va fugi ca și cînd este terorizat de lumină.

Este timpul să vă treziți! Pare că acum toate cele zece fecioare din parabolă așipesc și dorm. Este timpul

(HORA EDE — este deja ceasul) să ne trezim, să lepădăm nehotărîrea noastră somnoroasă, și să venim la viață în credință și în dragoste. Acum este timpul. „Ziua este la ușă”.

Imaginați-vă pe Pavel făcînd toate acestea la vremea lui și cu toate acestea sîntem încă aici pe pămînt, așteptînd pe Isus să vină. Nu fiți în dubiu. Serva Domnului spune că niciodată n-a fost un timp cînd solia să fi fost dusă fără simțămîntul urgenței. Biserica a fost totdeauna mai spirituală atunci cînd a trăit într-o atmosferă de continuă așteptare. Fie ca Hristos să fi venit foarte curînd sau deloc în zilele lui Pavel, aceasta n-ar fi eliminat nevoia urgentă a trezirii spirituale și a lepădării faptelor întunericului, deoarece inimile sînt impietrite, conștiințele sînt tocite iar degenerarea și moartea lucrează în viața fiecărui om. Cu atît mai mult cu cît timpul nostru este limitat; mai mult, este scurt.

Serva Domnului declară că pe acest pămînt trebuie să facem lucrarea de pregătire necesară pentru ca o veșnicie să fim cu Hristos. Este o lucrare de făcut, iar copiii luminii au de întîmpinat condiții deosebite. Dumnezeu dorește să folosească oameni care să avertizeze și să salveze oameni, și stă în mîna noastră într-o oarecare măsură, să grăbim ziua venirii Domnului nostru, sau să purtăm greaua răspundere pentru continuarea nenorocirii din cauză că lucrarea noastră nu este săvîrșită. Cea mai mare datorie a noastră este să ne predăm lui Isus și să cîștigăm biruința asupra egoismului nostru. Lucrările întunericului în biserică întunecă mărturia noastră, fac ca lumina să fie neclară și împiedică succesul.

De aceea să lepădăm (apotițhemai — a arunca fiind fără valoare) faptele întunericului. Aceste lucruri sînt redată în apelul lui Pavel ca „haine”. Cînd cineva se apropie numai la o oarecare distanță, mai întîi se vede îmbrăcămintea și după aceea trăsăturile feței. Hainele se pot vedea înainte ca să se audă glasul; de aceea îmbrăcămintea este prima care prezintă pe cineva. Dacă păstrăm faptele întunericului ca îmbrăcămintea, ele sînt primul văzut de aceia pe care avem să-i influențăm pentru Hristos, și ele vor face ca mărturia noastră să fie neluată în seamă.

O cale cinstită.

Să depărtăm aceste zdrențe fără valoare cu dispreț pe care-l merită. Indiferent cîtă îngăduință păcătoasă poate naște, ele nu reprezintă pe Hristos și nu sînt la valoarea prețului sufletelor noastre. Pînă în cele din urmă, ele ne vor despărți cu siguranță pentru totdeauna de Adevăr și de nădejdea cerului. Ele ne vor face de rușine, vor dezamăgi pe Isus, vor deforma biserica noastră, vor descuraja pe cei care călătorește împreună cu noi, vor amări familiile noastre și vor distruge în noi tot ce este nobil și sensibil față de Duhul Sfînt.

Pavel spune că noi sîntem copii ai luminii. „Să trăim frumos ca în timpul zilei”. Păcatului îi place noaptea care ascunde sub acoperișul ei faptele nedemne ale poftelor și ale violenței. De aceea el îndeamnă:

1. Să ne dezbrăcăm de răzvrătire. Aceasta aduce ideea neînțelegerilor și neascultării care constituie modelul de viață a celor pierduți. Lumea de azi pare ahtiată după plăceri, robită de o dorință neistovită după poftesenzuale. Oamenilor nu le place disciplina, iar firea pămîntescă ar vrea neconținut să fie alimentată și îngăduită. Ea își prezintă fără încetare cazul în mîntea noastră. Dar faptele întunericului care par atît de atrăgătoare, încep să aducă roade amare.

2. Să ne dezbrăcăm de beție. Mulți dintre noi nu pot concepe ca în mijlocul nostru să se dea pe față o creștere alarmantă a consumării de alcool. Dar serva Domnului, sora White, declară lămurit că putem fi beți de lume, de plăceri și de modă. Biblia spune că trebuie să fim „cumpătați” în problema îmbrăcăminții (1 Tes. 5, 8) cu toate acestea mulți dintre noi se îmbracă în mod literal și figurativ cu faptele întunericului închinîndu-se zeiței modei.

3. Să ne dezbărcăm de desfrinare, spune apostolul. Aceasta este o referință lămurită la excesele imorale pe care le-am putea săvârși. În acest veac sodomitic, vicii care nu se pot rosti se dau pe față între oameni. Mulți care se consideră din punct de vedere moral curați, se hrănesc cu imoralitate. Dumnezeu este batjocorit de Satana atunci când oamenii făcuți după chipul lui Dumnezeu se coboară mai jos decât animalele.

4. Pavel spune mai degrabă să aruncăm faptele de rușine, o robie voită în destrăbălare și în senzualitate în care plăcerea cea mai mare se găsește în simțurile firești. Oamenii culeg secerișul amar al semănăturii păcătoase. Bolile pun stăpânire pe trupurile oamenilor care au ieșit de sub control. Aceste boli, consecințe lămurite ale modului de viață, infectează în general pe cei care și-au îngăduit păcatul. În desperare diverși specialiști recomandă soluțiile cele mai eficiente. De fapt oamenii sugerează aproape orice soluție afară de părăsirea păcatului care a produs suferința.

5. Sub inspirația Duhului Sfânt, Pavel cere să lepădăm cearta. Cearta și neînțelegerile dovedesc lipsa iubirii adevărate în biserică. Noi nu simțem atât de împreună simțitori așa cum ar trebui să fie niște fii ai luminii. Frații și surori se cheamă unii pe alții la judecată, dezonorându-se unul pe altul, pe Hristos și comunitatea lor.

Rugăciuni pentru conducători.

Sfântul apostol Petru spune că unii „nu se tem să vorbească de rău stăpînirile. În timp ce ingerii... nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor” (2 Petru 2, 10-11). Conducătorii bisericii cu poverile și răspunderile lor sînt atacați din dreapta și din stînga. N-ar trebui să fie așa. Dacă am putea vedea simpatia și înțelegerea pe care Dumnezeu și ingerii o au pentru acești luptători ai crucii, care poartă poveri grele și care cunosc chinurile sufletului, am fi mai puțin criticoși și sînt sigur că ne-am ruga și i-am înțelege mai mult.

Dacă există conducători neglijenți care nu merită respectul nostru, prima datorie este să ne rugăm pentru ei. Apoi, în armonie cu Scripturile, să ne învîlmim cu ei față în față, cu inimile mișcate de iubire pentru ei și pentru lucrare. Preocuparea unui creștin adevărat, este să întoarcă pe un frate sau pe o soră la adevăr, și nu să-l expună, să-l pedepsească, și să-l condamne făcînd public declarații care ar trebui duse mai întii la comitetul comunității. Să nu faceți greșeli în această privință, căci Dumnezeu va trage la răspundere pe cei din poziții înalte. Dacă sînt greșiți și nu pot fi întorși din calea lor, nu vor scăpa de judecata lui Dumnezeu.

Să ne iubim deci unul pe altul, și să ne rugăm unul pentru altul, să plîngem unul pentru altul, pînă cînd Judecătorul cel drept va rezolva problema! Copiii ai luminii, nu vă bucurați în nelegiuire. În Numele lui Isus vă rog să aruncați de la voi orice nelegiuire.

Cînd pasiunile răzvrătite se luptă împotriva unei conștiințe predate, ele produc frămîntări în noi — chiar atunci cînd sînt necesare părăsirea și comuniunea frățească pentru stabilitatea bisericii.

Biblia declară categoric că dacă urăști pe fratele tău ești în întuneric (1 Ioan 2, 9). Atitudinile, acțiunile, cuvintele discriminatorii, sînt fapte ale întunericului, o decădere morală într-o biserică cu o misiune divină pentru orice națiune, neam, limbă și popor. Mai mult decît atât, aceste manifestări sînt insultă la adresa lui Dumnezeu și o satisfacție dată Satanei. Prin aceasta sîntem deosebiți „dacă ne iubim unul pe altul” (Ioan 13, 35).

Spiritul lumesc, preocuparea excesivă cu cele vremelnice, spiritul de discriminare și de împrietenire cu lumea păcatului poate împiedica lumina cu care sîntem îmbrăcați. Chiar și posedarea de bunuri care

este rea în ea însăși, poate deveni primejdioasă. Bogăția este o ispită subtilă și este necesar mult har pentru accia care caută și au mult din bunurile acestor lumi.

Cînd am intrat pentru prima dată în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, deși eram un copil am avut impresia care nu m-a părăsit de atunci niciodată: că mă găsesc în biserică cea adevărată a lui Dumnezeu. Fraților, lumina așteaptă mult de la noi. Și noi sîntem datori față de ea; sîntem datori cu lumina și cu un exemplu bun. Oamenilor le place lumina și se bucură de ea mai ales atunci cînd sînt înconjuțați de întuneric.

În Alasea oamenii pun lumini multicolore la porți, la ferestre, așa cum și în alte țări se face de Crăciun. Am înțeles că în timpul nopții lungi arctice, cînd soarele nu se vede timp de luni de zile și un amurg întunecos cuprinde zăpezile albe și înghețate, oamenii doresc după aceste lumini calde și găsesc min-giere și bucurie. Cei care stau în întuneric doresc lumina.

Totuși nu orice lumină este din cer. Ilie a văzut un foc coborîndu-se în vale, dar Domnul nu era în focul acela. Ca să pornești și să mergi în lumină este nevoie de discernămint și de sensibilitate spirituală. Acestea vin atunci cînd dragostea pentru Hristos arde atât de strălucitor încît sîntem gata să dăm la o parte totul pentru El. Pentru cei convertiți cu adevărat, Hristos este atât de minunat și prețios încît devine obiectul tuturor afecțiunilor lor. El este răspunsul pentru toate nevoile sufletelor lor. El este cel mai plăcut, mîngîierea lor de fiecare zi și cîntarea lor în timpul nopții. El este izvorul bucuriei lor, Mintuitorul și Dumnezeu lor. Astfel ei trăiesc în Hristos.

Făpturi noi

Isus nu poate fi iubit în felul acesta, fără rugăciune, fără iubirea adevărată, a copiilor Săi, a țin-telor Sale, precum și a datorităților — oricît de mici, care-I plac Lui. Sufletul care stă în legătură cu Isus devine o făptură nouă. El iubește ce iubește și Hristos. El înțelege de ce Isus cere un anumit mod de viață pentru a fi plăcut înaintea oamenilor. El nu se răzvrătește împotriva voinței lui Dumnezeu.

Copiii luminii nu-și vor înjosi credința ascultînd cuvintele captivante ale dezidenților, sau logica raționamentelor lor. Ei vor cerceta duhurile să vadă dacă sînt de la Dumnezeu (1 Ioan 4, 1). Ei le vor cerca prin Cuvînt și prin Spiritul Profeției.

Să revedem viziunea servei Domnului cu privire la călătoria sfinților către cer. Este o scenă infricoșătoare — sfinții luptători călătorind pe o cale îngustă în timp ce un întuneric greu și intens îi înconjoară, iar amarăciunea apasă pe cei care nu sînt pregătiți.

Priviți pe cei descurajați, care și-au pierdut drumul și cad în abisul întunecat. Dar priviți și pe cei care văd lumina — lumina dată de Dumnezeu ca să inspire și să călăuzească pe cei credincioși. Lumina care strălucește pe fețele lor și le dă asigurarea. Noi sîntem călăuziți de Isus, Lumina lumii. Cuvîntul Său este o lumină pe cărarea noastră.

Numele Lucifer — înseamnă purtător de lumină. Îngerul strălucitor a lepădat lumina care venea de la tronul Celui Preaînalt. A căzut și a devenit îngerul întunericului. E. G. White spune că mintuiții vor lua locul diavolului și a oștirii sale căzute. Vom deveni purtători de lumină, vestind lumilor necăzute din Universul nemărginit al lui Dumnezeu, că dragostea, dreptatea și bunătatea se găsesc din belșug în inima cea mare a Tatălui — Abba. Dacă vrem ca atunci să fim purtători de lumină, să lepădăm acum faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu Hristos, Lumina lumii, Steaua nădejzii noastre, binecuvîntatul Soare al Îndreptării.

Adrian Bocăneanu

„Este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn.” Rom. 13, 11.

Voi care pretindeți a crede adevărul, care așteptați arătarea Domnului nostru pe norii cerului, care așteptați să fiți mutați în locuințele pentru care Hristos Și-a dat viața ca să le pregătească, pe voi vă întreb, iubiți venirea Lui? Cit de mult preț puneți pe lucrurile vremelnice și cit pe cele veșnice? Atit cit arată faptele voastre și nu mai mult. Frați și surori, „noaptea aproape a trecut, se apropie ziua”. Vă somez să vă treziți din somn. Fiecare comunitate să se trezească, și să îndepărteze mindria, vanitatea și spiritul lumesc.

Dacă ne-am da seama că nu sintem ai noștri, ci că am fost cumpărați cu un preț, chiar cu singele prețios al Fiului lui Dumnezeu, atunci am lucra din motive cu mult mai înalte. Dumnezeu nu poate primi o jertfă moartă, El cere o jertfă vie, cu inteligență, sensibilitate și voință, cu totul predate în slujba Sa. Orice facultate deosebită trebuie să fie devotată lucrării Sale — picioarele noastre gata să pornească la chemarea datoriei, miinile noastre gata să acționeze atunci cind lucrul trebuie făcut, buzele noastre pregătite să rostească adevărul în iubire și să exprime laude Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Trebuie să continuăm consacrarea noastră, neluind nimic de pe altar; deoarece aceasta este un sacrilegiu. Cind poporul Său se consacră în felul acesta, în sinceritate și umilință, el este primit de Dumnezeu, și devine pentru El un miros plăcut, răspindind pe tot pământul parfumul plăcut de viață.

Cunoaște adevărul pentru tine. Mi s-a arătat că mulți care mărturisesc a cunoaște adevărul prezent nu știu ce cred. Ei nu apreciază corect lucrarea pentru timpul acesta. Cind vine timpul încercării, bărbați care acum predică altora vor constata atunci cind vor cerceta pozițiile pe care le-au susținut, că sint multe lucruri pentru care nu pot să dea o explicație temeinică. Pînă cind n-au fost cercetați astfel, nu și-au cunoscut ignoranța lor cea mare. Și în biserică sint mulți care își inchipuie că înțeleg ceea ce cred; dar pînă cind nu se ridică cercarea nu-și cunosc slăbiciunea. Cind sint despărțiți de aceia care au aceeași credință ca și ei, și sint obligați să stea singuri și să explice credința lor, vor fi surprinși să constate cit de confuze le sint ideile cu privire la ceea ce au acceptat ca adevăr. Este sigur faptul că între noi a existat o îndepărtare de Dumnezeu cel viu și o întoarcere spre oameni, punind înțelepciunea omenească în locul celei divine.

Dumnezeu va trezi pe poporul Său; dacă alte mijloace nu vor reuși, atunci se vor strecura în mijlocul lor erezii, care îi vor cerne, despărțind neghina de griu. Domnul se adresează tuturor celor care cred Cuvîntul Său, să se trezească din somn. O lumină prețioasă le-a fost dată, potrivită pentru timpul acesta. Este clar adevărul biblic care ne arată primejdiile care chiar acum ne amenință. Această lumină trebuie să ne conducă la un studiu stăruitor al Scripturilor și la o cercetare mai amănunțită a

convingerilor pe care le avem. Dumnezeu dorește ca toate punctele și pozițiile adevărului să fie cercetate cu perseverență și cu grijă, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se mulțumească cu presupunerii și cu idei greșit formulate în ceea ce privește adevărul. Credința lor trebuie să se întemeieze categoric pe Cuvîntul lui Dumnezeu, astfel ca atunci cind vine timpul cercării și ei sint aduși să răspundă pentru credința lor, să fie în stare să dea o explicație pentru credința care este în ei, cu blîndețe și teamă.

Pentru Biserica primară nădejdea revenirii lui Hristos, era o nădejde fericită, iar credincioșii erau descriși de apostol ca unii care așteptau pe Fiul omului să vină din ceruri și care iubeau venirea Lui. Atita vreme cit această nădejde a fost alimentată de către urmașii lui Hristos, ei au fost lumina lumii. Dar planul lui Satana nu era ca ei să fie lumina lumii; și din cauza inmulțirii fărădelegii, dragostea multora s-a răcit... Robul necredincios este prezentat zicînd „stăpînul meu zăbovește să vină”. Ca urmare a pierderii credinței în revenirea lui Isus, robul necredincios incepe să bată pe tovarășii lui de slujbă, să mănince și să bea cu bețivii. Satana a fost la lucru ca să provoace apostazie în prima biserică, și pentru împlinirea planului lui au fost introduse în biserică învățături prin care biserică a fost îmbibată cu necredință în Hristos și în revenirea Sa.

Dar reformațiunea protestantă din secolul al XVI-lea a trezit pe locuitorii pământului din amorțeaua lor de moarte, și mulți s-au întors de la deșertăciunile și superstițiile lor, de la mijlocitori omenești și de la penitențe, ca să slujească pe Dumnezeu cel viu, să caute în Cuvîntul Său după adevăr ca după o comoară ascunsă, și au început să sape stăruitor în mina adevărului, să îndepărteze molozul părerilor omenești care acoperise giuvaerurile prețioase de lumină.

Dar de îndată ce lucrarea reformațiunii a început, Satana, cu un plan hotărît a căutat mai stăruitor să lege mințile oamenilor în superstiție și rătăcire. Cind a văzut că nu-i poate opri de la cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu, și de la primirea adevărului a căutat să-i oblige să primească învățături rătăcite și a plănuit să-i intimideze prin amenințări și prin prigoană, și în felul acesta să stingă lumina cerească ce strălucea asupra lor, care descoperă caracterul lui Dumnezeu și dezvăluie răutatea arhiamăgitorului.

Ceea ce Satana a condus pe oameni să facă în trecut, va căuta dacă va fi posibil să facă iarăși. Prima biserică creștină a fost amăgită de către vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, și în mijlocul acelora care mărturisiseră dragostea față de Dumnezeu, a adus apostazia; iar astăzi, dacă poporul lui Dumnezeu nu se va trezi din somn va fi găsit, nepregătit de planurile Satanei. Ciți dintre aceia care pretind a crede în a doua venire a Mîntuitorului sint amăgiți, ciți și-au pierdut dragostea dinții, ajungînd să se descopere în descrierea bisericii Laodiceea, nici reci, nici în clocot? Satana va face tot ce va putea ca să-i țină într-o stare de indiferență și de amorțeaală. Domnul să descopere poporului primejdiile care-i stau înainte ca să se poată trezi din amorțeaua lui spirituală, să-și aprindă lămpile și să fie găsiți veghînd cind Mirele va veni la nuntă.

Pe cind eram încă păcătoși, Hristos a venit ca să ne salveze de la moarte veșnică. În schimbul iubirii celei mari cu care ne-a iubit Hristos, trebuie să-i aducem o jertfă de mulțumire. Trebuie să ne aducem pe noi ca jertfă de recunoștință. Timpul, talentele, afecțiunile — toate trebuie să se reverse în lume într-un val de iubire, pentru mîntuirea celor pierduți. Hristos a făcut posibil ca tu și eu să primim iubirea Sa, și într-o fericită colaborare cu El, să lucrăm sub influența ei binefăcătoare.

Voi care preîndeți că sînteți copiii lui Dumnezeu, aduceți zecimile voastre în tezaurul Său. Aduceți da-ruri de bună voie și din belșug, după binecuvîntarea pe care v-a dat-o Dumnezeu. Aduceți-vă aminte că Domnul v-a înzestrat cu talente, pe care să le folosiți cu înțelepciune pentru El. Aduceți-vă aminte de asemenea că robul credincios nu-și atribuie merite. Toată lauda și toată slava sînt aduse Domnului. „Adu-mi talantul“. Nici un ciștig nu poate fi realizat dacă mai întii n-a fost o depunere. Nu putea fi o dobîndă fără depunere. Suma a fost avansată de Domnul. Succesul în administrare vine de la El, și Lui îi aparține slava.

În general nu există lipsă de mijloace între Adven-tiștii de Ziua a Șaptea. Dar mulți nu-și dau seama de răspunderea care zace asupra lor, de a conlucra cu Dumnezeu și cu Hristos în salvarea de suflete. Ei nu dau pe față înaintea lumii marele interes pe care Dumnezeu îl are pentru cei păcătoși. Ei nu folosesc din plin ocaziile oferite lor. Lepra egoismului a cu-prins biserica. Domnul Isus Hristos va vindea bise-rica de această boală teribilă dacă ea vrea să fie vin-decată. Remediul se găsește în cap. 58 din cartea pro-cului Isaia. Să lucrăm stăruitor și neegoist pentru Dumnezeu, „știind că acum este timpul să ne trezim din somn; căci acum mintuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut“.

Mărturia cumpătării. Să nu dăm noi la o parte orice piatră de poticnire din calea celor nepocăiți, amintin-du-ne mereu ce trebuie să însoțească mărturisirea creștină? Mai bine să renunțăm la numele de creș-tin decît să facem o mărturisire și în același timp să ne îngăduim pofte care întăresc pasiunile nesfinte.

Dumnezeu cheamă fiecare membru al bisericii să-și consacre viața fără rezervă în slujba Domnului. El cheamă la o reformă hotărîtă. Toată creațiunea sus-pină sub blestem. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se așeze acolo unde va crește în har, fiind sfințit în trup, suflet și spirit, prin adevăr. Cînd el va inde-părta toate îngăduințele care distrug sănătatea, va avea o înțelegere mai lămurită a ceea ce înseamnă adevărata evlavie. O schimbare uimitoare se va vedea în experiența religioasă.

Apostolul declară lămurit că aceia care ajung la un nivel înalt de îndreptățire trebuie să fie cumpă-țați în toate lucrurile. Domnul trimite această solie poporului Său, „Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă pre-miul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați pre-miul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de infrinări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veșteji; noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate veșteji. Eu, deci, alerg dar nu ca și cum n-aș ști in-cotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovă-duit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Cor. 9, 24-27).

Domnul cheamă la o redeşeptare în poporul Său, la o recunoaștere a obligațiilor deosebite pe care El le așează asupra noastră. El cheamă orice suflet care se teme de Dumnezeu să meargă și să lucreze cu ochii ațintiți la slava lui Dumnezeu. Este o mare lu-crare de făcut și nimeni nu poate reprezenta corect această lucrare dacă nu se supune întrutotul lui Dum-nezeu și nu urmează toată lumina pe care El o trimite.

O mare lucrare va fi îndeplinită de către poporul lui Dumnezeu dacă va lucra în unire și fără egoism și în umilința inimii. Orice înălțare de sine trebuie îndepărtată. Numai adevărul și neprihănirea vor rezista la cercare în acest timp. Trebuie să avem cu noi în fiecare zi Duhul lui Dumnezeu ca să fim pă-

ziți de gîndiri rele și de acțiuni neînțelepte. Trebuie să ne temem ca nu cumva ochii noștri să devină orbi față de nevoile spirituale în aceste vremuri primej-dioase. Mulți din aceia care pretind că sînt creștini și-au îngăduit să fie absorbiți în rezolvarea intere-selor egoiste. Trebuie ca acum să ne trezim din som-nul nostru spiritual.

Frați și surori, să începem de îndată lucrarea con-sacrării noastre față de Dumnezeu. Fiecare membru al bisericii să se ofere ca o jertă umilă Domnului. Părinților, aduceți pe copii la Domnul. Fiți hotărîți să căutați pe Domnul cu toată inima și faceți o pre-dare deplină. Rugați-vă și credeți făgăduințele lui Dumnezeu. Căutați harul lui Hristos ca să fiți invă-țați în căile Sale și voia Sa. Ca tați și mame, aveți o lucrare sfîntă să îndepărtați orice piatră de potic-nire din calea copiilor voștri. Atunci Domnul va pu-tea lucra. Frații mei și surorile mele, lucrați pentru propriile voastre suflete și pentru sufletul altora ca să fiți socotiți împreună lucrători cu Dumnezeu.

Cînd membrii bisericii se vor hotărî să fie creștini adică asemenea lui Hristos, să fie umili, curați, cin-știți, Domnul se va manifesta prin Duhul Său Sfînt. Acum este timpul să facem lucrarea ce trebuie făcută.

E. G. White

FĂȚĂ ÎN FĂȚĂ CU ISUS

„Și aceasta cu atît mai mult... este cea-sul să vă treziți în sfîrșit din somn; căci acum mintuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut“ Rom. 13, 11.

Ochii-mi îngreuiati de somn refuzau să mai stea deschisi. Mi-am tras mașina în afara șoselei să mă relaxez. Fusese o zi lungă și mașina înghițea kilo-metri fără oprire. Trupul obosit avea nevoie de odihnă.

Atunci s-a întîmplat un lucru surprinzător. Un semn de circulație mi-a atras privirea, arătînd că mai aveam doar cîtiva kilometri pînă la destinație. Îndată m-am inviorat. Parcă și vedeam intrarea la casa părin-tească, ieșirea celor dragi în întîmpinarea noastră; fețe zîmbitoare, stringeri de miini, îmbrățișări calde. Somnul a fugit. Rămăsese numai bucuria și dorul de a fi cu cei dragi pe care nu-i văzusem de multă vreme.

Doresc să văd pe Isus, nu vrei și tu? Noaptea lungă a păcatului a făcut ca mulți să fie obosiți și somnoroși. Întîrzierea Domnului face pe unii să se îndoiască de realitatea venirii Sale. Pavel ne reamin-tește că „este ceasul să vă treziți în sfîrșit din somn; căci acum mintuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut“ (Rom. 13, 11).

Apostolul Pavel înțelegea ceea ce fiecare călător obosit înțelege și anume că „suferințele noastre de acum nu sînt vrednice să fie puse alături de slava viitoare care are să fie descoperită față de noi“ (Rom. 8, 18).

Anticiparea sosirii la destinație face ca obositorii și lungii kilometri să poată fi suportați. Putem „suspenda în noi” (vers. 23) așa cum face toată făptura sub povara grozavă a păcatului și a suferinței, dar „așteptarea cu infocare” a inferii, a răscumpărării trupului nostru” (vers. 19, 23), face ca lunga așteptare să fie suportată mai ușor.

O cale mai bună. Cum putem menține o stare de „așteptare cu dorință infocată” în vederea revenirii Domnului nostru? Trebuie oare să fim într-o continuă îngrijorare, într-o continuă panică spirituală? Trebuie oare să lucrăm într-o stare de excitație ori de cite ori vedem un semn care arată apropierea venirii Domnului Isus? De fapt, pe mine nu semnul m-a trezit, ci făgăduința lui — bucuria întâlnirii în curind cu cei dragi. Avem nevoie oare de mai multe știri privitoare la starea lumii sau să citim mai multe articole referitoare la un holocaust nuclear și despre planurile care se fac pentru a impune o anumită zi de odihnă? Este nevoie să fim asaltați de știri senzaționale privitoare la uneltirile împotriva păzitorilor Sabatului? Sau o descriere fantastică a grozăviilor viitorului? Vor fi oare acestea în stare să ne facă gata pentru venirea lui Isus?

Nu, cred că Dumnezeu are o cale mai bună. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgînatatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptînd fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos” (Tit. 2, 11-13).

Harul lui Dumnezeu care aduce mîntuire pentru viața personală, face ca Isus să fie real și personal pentru noi. Nădejdea, da, fericita noastră nădejde a arătării Sale personale este ceea ce accelerează pulsul, trezește energiile noastre și cheamă la viață emoțiile cele mai profunde ale inimii.

Așteptarea infocată de a vedea pe Isus va pătrunde cugetarea noastră; va influența modul nostru de viață cu privire la ce mîncăm, cu ce ne îmbrăcăm, cum cheltuim banii, ce citim, ce privim și în alegerile pe care le facem în fiecare amănunt al vieții. Așteptarea infocată produce o calitate a vieții, și nu o stare de panică sau de excitație de scurtă durată.

De curînd un pastor a pus unei adunări adventiste o întrebare cercetătoare de inimă: „Cît timp a trecut de cînd n-ați mai luat o hotărîre importantă în viață, hotărîre produsă de cunoașterea faptului că Isus stă să vină?” Această întrebare duce chiar în inima problemei noastre.

Este oare dorința noastră după venirea Sa atît de profundă încît influențează problemele și hotărîrile noastre personale? Modul în care folosim timpul, banii, felul cum folosim talentele și resursele noastre? Afectează țintele pe care ni le punem?

Așteptăm noi cu dorință infocată infierea, răscumpărarea trupului nostru? Ne încălzește inima fericita noastră nădejde de a vedea pe Domnul și Mîntuitorul nostru pentru că „acum mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut?”

Aprindeți lumina. Care a fost factorul care a contribuit ca biserica apostolică să ducă solia Evangheliei în toată lumea, în ciuda persecuției și a unor piedici de netrecut? Ce altceva decît simțămîntul prezenței personale a lui Isus în viața acelor primi ucenici precum și nădejdea de a-L vedea iarăși? „Acest Isus... va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer. Nu putem să nu spunem lucruri pe care le-am văzut și le-am auzit” (Fap. 1, 11; 4, 20).

Și ce se poate spune despre primii credincioși Adventiști? Ce alimenta ardoarea lor? A fost oare apropierea unei date care a aprins flacăra așteptării în inimile lor? Ascultați pe cineva care a trăit în acea perioadă de așteptare: „Cu o dorință negrăită, aceia care primiseră solia, așteptau venirea Mîntuitorului lor... Stăteau în dulce comuniune cu Dumnezeu, o pregustare a păcii pe care urmau să o moștenească în strălucirea de sus. Niciunul dintre aceia care au experimentat această nădejde și încredere n-a putut uita acele ceasuri prețioase de așteptare” (TV 341).

„Deseori petreceam ore întregi în rugăciune stăruitoare... deseori se auzeau suspinele de plîns, iar după aceea glasul mulțumirii și cîntec de laudă. Acum ziua Domnului este mai aproape decît atunci cînd am crezut și trebuie să fim mai stăruitori, mai zeloși și mai plini de căldură decît în zilele acelea”. (5T 162).

Comentînd asupra spiritului primei predicări advente, un istoric bisericesc adventist spunea: „Solia lui Miller n-a fost o frămîntare în jurul unei date, ci era evangheliism care căuta să ajute pe oameni să fie gata pentru a se înfili cu Domnul”. Iar cînd nu s-a materializat așteptarea lor, adevărații credincioși adventiști au mers înainte cu predicarea. De ce? Pentru că nădejdea lor nu se întemeiase pe teamă sau pe panică, ci pe o iubire profundă, dăruitoare pentru Isus. Așteptarea lor infocată a supraieuit deznădejdi, întzierii și cercării.

Orice adventist de ziua a șaptea are nevoie să se întoarcă la acele zile de la început cînd pionierii noștri au crezut. Să simtă zelul lor, așteptarea și „solemnitatea liniștită”, care a condus pe creștinii sinceri să examineze cu atenție „fiecare gînd și emoție a inimii lor ca și cînd s-ar fi găsit pe patul de moarte... Toți simțeau nevoia unei dovezii interioare că erau pregătiți să înfillească pe Mîntuitorul” (TV 341).

Acum sîntem cu mai bine de 140 de ani mai aproape de venirea lui Isus decît aceia care au crezut atunci. Ce s-a întimplat cu ardoarea dragostei noastre dintii? Cum putem da noi pe față anticiparea pe care au simțit-o ei? Sau măcar pe aceea pe care am experimentat-o cînd noi am crezut pentru prima oară? Cine poate reinvia spiritele noastre lincezînde? Răspunsul este: „Același Isus care vine în curînd”. Atunci cînd El ne este mai scump decît toate comorile pămîntești. Atunci cînd întîlnirea cu El față în față devine așteptarea noastră infocată, fericita noastră nădejde, puterea care motivează viața noastră.

Atunci cînd aceasta va fi experiența noastră vom avea răbdare să așteptăm întîlnirea. Dragostea adevărată așteaptă! Pentru acest motiv a spus Isus: „De aceea vegheați, căci nu știți în ce ceas va veni Domnul nostru... De aceea fiți gata” (Mat. 24, 42-44).

Robul cel rău căruia îi lipsește dragostea adevărată pentru Domnul său, vede în întîzriere o ocazie de a se sluji pe sine. El „începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mînce și să bea cu bețivii” (vers. 49). Obsedat de lucrurile materiale și confortul propriu, el pierde viziunea slujirii. Avertizările cu privire la apropiata revenire a lui Isus devin pentru el ca „o poveste de familie”. Își părăsește poziția de așteptător și veghetor. Egoismul și spiritul lumesc descoperă sentimentul inimii: „stăpinul meu zăbovește să vină” (5T 9).

Se dă pe față în căminele și în comunitățile noastre bătaie sau lovire cu vorba? Spun ceva aceste simptome exterioare mai mult decît am vrea noi, despre adevărata noastră stare spirituală? Despre lipsa noastră de așteptare infocată după revenirea Domnului Isus?

Robul cel rău nu simte nevoia pregătirii atita vreme cît Domnul zăbovește. Astfel că este susceptibil de panică. Știrile că Domnul ar putea să vină îl pun într-o stare de neliniște. Iar dacă Domnul nu vine atunci cînd s-a așteptat, cade într-o descurajare și se întoarce la vechile lui căi.

Cît de deosebit a fost robul Domnului, Enoh. Prin Duhul proiecției el știa că venirea Lui avea să aibă loc peste veacuri. Totuși el a umblat cu Dumnezeu, „nu în transă sau în vedenie, ci în toate datorile vieții sale zilnice... Inima lui era în armonie cu voia lui Dumnezeu. Sînt puțini acei creștini care n-ar fi mai stăruitori și mai devotați dacă ar ști că mai au puțin de trăit, sau că venirea Domnului este gata să aibă loc. Dar credința lui Enoh s-a întărit și mai mult, iubirea lui a devenit și mai arzătoare, cu toată distanța de veacuri” (PP 85).

Cum să așteptăm

Atunci, cum ar trebui să așteptăm? Ar trebui oare ca creștini să ne simțim vinovați dacă nu simțem într-o stare de alarmă sau tensiune permanentă cu privire la venirea lui Isus? Această întrebare tulbură pe mulți creștini. Nu, vegherea și rugăciunea nu trebuie îndeplinite într-o stare de panică sau de frică, ci într-o legătură iubitoare cu Isus, care ne face să dorim după prezența Sa vizibilă. Eu vreau să-L văd pe Isus, nu vrei și tu?

Apostolul Pavel descrie modul de viață, de așteptare și veghere al creștinilor în aceste cuvinte: Dar noi așteptăm — ca moștenitori ai cerului, al veșnicilor pe Domnul Isus Hristos (Fil. 3, 20).

Așteptarea și vegherea ca moștenitori este un mod de viață, formeză însăși țesătura existenței noastre, inclusiv atitudinea față de viață. Notați sfatul lui Pavel dat Filipenilor:

1. „Eucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filip. 4.4).

„Nu trebuie să fim triști, ci plini de bucurie și să păstrăm pe Domnul Isus totdeauna înaintea ochilor noștri. El vine curînd și noi trebuie să fim gata așteptînd arătarea Sa” (ST 253).

2. „Bîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape” (vers. 5).

„Adevăratul nostru caracter nu se dă pe față atît prin religia de la amvon cît prin religia din familie... Aduceți pe Hristos în familie... duceți-L cu voi oriunde mergeți” (ST 161).

3. „Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăcini și cereri, cu mulțumiri” (vers. 6).

„Trebuie să fim mai mult în rugăciune dacă vrem să înaintăm în viața spirituală” (ST 161).

4. „În colo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceasta să vă însuflească” (vers. 8).

„Prin privire sîntem schimbați, și atunci cînd medităm la desăvîrșirea Modelului nostru divin, vom dori să fim cu totul transformați și reînnoiți... Se va da pe față o foame și o sete a sufletului de a fi făcuți asemenea Aceluia pe care îl adorăm” (CB 1145).

Pași apropierii noastre de Dumnezeu vor face ca pulsul să bată mai repede, iar limba noastră va fi neobosită să rostească laude la adresa Celui ce a spus: „Iată Eu vin curînd!” Pregătește-te să te întâlnești cu Dumnezeu tîu Israele.

Gabriel Vasilescu

NU POTI OPRI IVIREA ZORILOR

„Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua” Rom. 13, 12.

Revenirea Domnului Hristos rămîne răspunsul dat strigătului omenesc încă de cînd Adam și Eva au pășit dincolo de hotarele sfințeniei. Din generație în generație cei credincioși au privit spre ceruri ca să vadă venirea Mîntuitorului nostru și împlinirea făgăduinței Lui.

Enoh a văzut a doua venire aducînd cu ea judecata lui Dumnezeu și îndreptățirea caracterului Său (Iuda 14, 15). Iov a văzut în ea salvarea lui: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pămînt” (Iov 19,25). Isaia a prezis o zi a biruinței pentru poporul lui Dumnezeu atunci cînd „Domnul va șterge lacrimile de pe toate fețele și va îndepărta... ocara poporului Său” (Is. 25, 8). Mica a văzut întemeierea pe vecie a muntelui cel sînt al lui Dumnezeu (Mica 4, 1-5). Zaharia a văzut a doua venire din perspectiva suveranității lui Dumnezeu (Zah. 14, 9). Ioel a vorbit despre o bogată revărsare a Duhului Sînt care să aducă o mărturie generală în vederea pregătirii pentru venirea Domnului (Ioel 2, 28-31). Daniel a văzut în viziunea chipului cel mare, revenirea lui Isus Hristos ca o piatră care a sfărîmat „ferul, arama, lutul, argintul și aurul” (Dan. 2, 34-35, 44-45).

Pentru ucenicii venirea lui Isus n-a fost „un basm meșteșugit alcătuit” (2 Petru 1,16). Ucenicii erau martorii oculari ai vieții lui Isus. L-au văzut pe muntele schimbării. L-au văzut mergînd pe marea Galileii. L-au văzut înviind pe Lazăr. L-au văzut hrănind mulțimea celor peste 5.000. L-au văzut poruncind forțelor naturii. Făgăduința Lui „Mă voi întoarce la voi” (Ioan 14,3) era tot atît de reală ca și aceste evenimente.

Isus a profetizat multe evenimente cînd a fost pe pămînt. El a spus că va fi vindut de unul dintre ucenici (Mat. 26,21) și lepădat de un altul (vers. 34). A profetizat împrăștierea urmașilor Lui (Ioan 16,32). Era sigur că va învia a treia zi (2,19-22). A profetizat despre revărsarea Duhului Sînt și despre mărturisirea plină de putere a primei biserici (cap. 16,7-15). A descoperit planul Cerului pentru clădirea „ekklesiae-i”, a bisericii (Mat. 16,18). A profetizat despre distrugerea templului și dărîmarea Ierusalimului (Marcu 13,2; Luca 19,41-44). Și El a mai spus că va veni iarăși.

Un simț al urgenței.

Pentru ucenicii Domnului numai una din aceste profeții rămăsese neîmplinită — și anume revenirea Domnului Isus. Toate celelalte s-au împlinit așa cum le-a prezis El. Ei au fost martori oculari nu numai ai vieții lui Isus, ci și ai împlinirii proiecțiilor Sale. Este oare de mirare faptul că ucenicii nu aveau nici o îndoială că Isus va reveni?

Astfel biserica apostolică privea la a doua venire a lui Hristos ca la un eveniment ce avea să completeze răscumpărarea creștină (Evr. 9,27-28), să asigure judecata (2 Tîm. 4,1), să continue cu învierea (1 Tes. 4,16-17), să asigure reînvierea cu cei dragi mințiți (1 Cor. 15, 51-58), să asigure răsplătirea dreptților (1 Tes. 4, 16-17), aducînd o veșnicie de bucurii biruitoare (2 Petru 3, 10-13; Is. 65, 17-18).

Dar cînd va veni Isus iarăși?

Întrebarea aceasta este totdeauna pusă cu un simț al urgenței. Iar răspunsul pentru fiecare veac este în forma unei avertizări și a unei făgăduințe, a unei

certitudinii și a unei însărcinări; „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua” (Rom. 13, 12).

Noaptea fricii a trecut de mult; zorile nădejzii sînt gata să se arate. Noaptea înfringerii a trecut de mult; dimineața împlinirii este aproape vizibilă. Noaptea fantomelor a trecut de mult; ziua realității este la ușă. Toate puterile unite ale nopții s-au consumat. Răsăritul nu poate fi oprit.

Botezați în teamă.

Acum 41 de ani prima bombă atomică a fost detonată lângă Alamogordo, New Mexico. Chiar în dimineața aceea amenințarea holocaustului nuclear a botezat orice ființă omenească în apele fricii. Hiroșima ne-a adus o moștenire fără egal de tensiune și teamă. Marea majoritate a oamenilor se tem de un război termo-nuclear. Hiroșima a fost stearsă de pe fața pămîntului de o bombă cu o putere egală cu 20.000 tone TMT (trinitrotoluen). Astăzi arma nucleară este mai puternică de 1.000 de ori decît bomba de la Hiroșima. Astăzi sînt în lume atîtea arme și bombe gata pentru misiunea lor distructivă — atîta putere încît pot să distrugă 1 milion de Hiroșime și să evaporaze întreg neamul omenesc. Un savant, laureat al premiului Nobel ne avertizează că „viața umană este amenințată ca niciodată mai înainte în istoria acestor planete.

Domnul nostru spune în mod profetic că noaptea spaimei este un indiciu sigur că ziua răs-cumpărării nu este departe. El spune: „Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pămînt; căci puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare” (Luca 21, 26-28). Noaptea spaimei este gata să treacă. Ziua este la ușă. Zorile nu pot fi împiedicate să se arate.

Noaptea înfringerii.

Analizînd istoria lumii, un filozof spune că din cele 22 de civilizații ale lumii, 10 s-au prăbușit, nu din cauza războiului sau a presiunii din afară, ci din cauza decăderii morale.

Lipsa de integritate morală a invadat neamul omenesc. Mari asociații, organizații multinaționale precum și indivizi nu se rețin să sacrifice principiile ca să-și realizeze planurile. Ușile nu mai sînt suficiente; avem nevoie de lacăte și de semnale de alarmă. Porțile nu mai sînt sigure; avem nevoie de personal de pază. Legile nu mai sînt respectate; avem nevoie de un sistem de ordine. Făgăduințele nu mai sînt suficiente; avem nevoie de contracte.

Criza morală pornește de la respingerea normelor morale și a autorității. Sub forma Legii Morale, în chemarea la ascultare, în afirmarea dragostei față de Dumnezeu și față de om, Creatorul a așezat îngrădire, un gard în jurul omului, o limitare a aroganței lui, un ghid pentru comportamentul său. Dar în numele libertății și al personalității oamenii trec peste limită, încalcă rînduielele și disprețuiesc ghidul.

Biserica creștină nu poate să se scuture de răspunderea pentru această înfringere morală. De dragul popularității, bisericile au încetat să mai vorbească despre ascultare. Un simț al ușurătății caracterizează în mare parte predicarea din vremea noastră: Evanghelie fără putere, credință fără ascultare, har fără angajare.

Rezultatul? S-a întîmplat ceea ce apostolul Pavel a spus: „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, huliți, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevețitori, neînfrinați, neimblinziți, neiubitori de bine, vînzători, obraznici, îngîmfați; iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu; avînd doar o formă de evlavie dar

tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii acestia” (2 Tim. 3, 1-5). Profeția aceasta arată ca și cînd ar fi un rezumat al multor ziare de astăzi. Împlinirea făgăduinței de veacuri se apropie. Nu poate fi oprit răsăritul. Isus ne-a avertizat: „Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întîmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, cînd mînceau și beau, se însurau și se măritau, pînă în ziua cînd a intrat Noe în corabie” (Mat. 24, 37-38). Iar serva Domnului adaugă: „Păcatele care au adus răzburarea asupra lumii antediluviene există și astăzi. Temerea de Dumnezeu este alungată din inimile oamenilor, iar Legea Sa este tratată cu indiferență și dispreț. Intensul spirit lumesc al generației potopului este egalat în acela al generației de astăzi. Dumnezeu n-a condamnat pe antediluvieni pentru că au mîncat și au băut... Păcatul lor a constat în faptul că au folosit aceste daruri fără recunoștință față de Dătător și pentru că s-au înjosit îngăduindu-și pofta fără reținere... Căsătoria a fost pervertită și făcută să slujească pasiunii” (PP 10).

Cupa nelegiuirii este aproape plină. Noaptea înfringerii morale este pe consumate. Ziua este la ușă. Răsăritul nu poate fi împiedicat.

Noaptea temerii este gata să treacă. Ziua Domnului este la orizont. Dumnezeu este pe punctul de a face „ceruri noi și un pămînt nou” (2 Petru 3, 13). Da, zorile nu pot fi oprite.

Ziua este la ușă.

Iată ziua este la ușă. Apropierea și urgența ei trebuie să fie o preocupare deosebită a poporului lui Dumnezeu. Pentru acei care-L așteaptă mai este un alt semn de o însemnătate supremă: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.” (Mat. 24, 14).

Pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea profeția este un semn al iminentei reveniri a Domnului; este și o chemare la lucru. Biserica noastră este o mișcare escatologică. Tot ce este în legătură cu noi — numele, originea, misiunea, destinul, chiar existența noastră sînt legate de eschaton — evenimentele zilelor de pe urmă ale istoriei răs-cumpărătoare a lui Dumnezeu. Fără iminența celei de a doua veniri pierdem rațiunea existenței noastre. Pregătirea unui popor pentru această venire este unul dintre cele mai mari semne ale revenirii lui Hristos.

De la un început umil, în decursul veacurilor, Biserica Adventă a ajuns o familie mondială, dînd naștere unei familii de aproape 5 milioane de oameni avînd un Dumnezeu, o învățătură, o credință, o nădejde. Dar vestirea fără un mod de viață corespunzător este fără putere. Evanghelia trebuie vestită în toată lumea, dar ea trebuie să pătrundă în inima mea și să o transforme într-o locuință a noului legămînt. Harul trebuie pus pe aripile ei și să meargă în lumea întreagă; dar ea trebuie să salveze „un păcătos ca mine” și să învețe inima mea să se teamă!”

Serva Domnului leagă a doua venire a Domnului Hristos de formarea caracterului: „Hristos așteaptă cu mult dor să se manifeste în biserică Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvîrșit reproduș în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi” (PD 47).

Cînd caracterul lui Hristos va fi în mod desăvîrșit în noi... „Cînd se va întîmpla acest lucru, Ploaia Tirie va cădea în toată plinătatea și slava ei. Cînd se va întîmpla lucrul acesta, atunci se va arăta la răsărit un nor mic, negru, cam de o jumătate de mină... El se va apropia de pămînt, devenind mai luminos și mai glorios, pînă cînd se face un nor mare alb, la temelie avînd o slavă asemănătoare unui foc care mistuie.” (TV 588) Da, zorii veșniciei nu pot fi oprîți!

Nicolae Popescu

ESTI PREGATIT

PENTRU

BIRUINȚĂ?

„Noaptea aproape a trecut se apropie ziua” Rom. 13, 12 p.p.

Aceste cuvinte ale apostolului Pavel așează viața noastră astăzi la un punct decisiv în istorie. În lumea păcatului este noapte — ură, desperare, îndoială. Amărăciunea se cuibărește în inimă; întunecul predomină. Strigătul unei lumi rănite de păcat se aude în suflet.

Dar o rază de lumină a străbătut întunerecul. „Poporul care umbla în întunec, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsar o lumină” (Is. 9, 2). Isus Hristos a venit în lumea noastră pentru ca s-o mintuiască, și El vine iarăși! Lumina lumii a venit și în curind va străluci ca toți să o vadă.

Lupta cea mare între bine și rău a intrat în faza ei decisivă. Odată cu Isus Hristos a început o eră nouă. Prin lucrarea Sa în Isus Hristos, Dumnezeu a înfrânt puterea răului. Însăși temelile domniei răului au fost clătinate atunci când s-a văzut că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4, 16), căci „Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5, 8). În ciuda păcatului și suferinței noastre, sîntem împăcați cu Dumnezeu căci, „Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine, nefîndu-le în seamă păcatele lor” (2 Cor. 5, 19). Avem pace cu Dumnezeu! Putem sărbători biruința asupra păcatului chiar acum! Ne putem bucura în Hristos!

Dar cuvintele lui Pavel din Romani 13, 12 conțin și o avertizare. Noaptea încă n-a trecut. Marea luptă încă se poartă în jurul nostru. Semnificația cosmică a biruinței lui Dumnezeu în Hristos își găsește exprimarea în cartea Apocalipsei: „Și balaurul cel mare, Șarpele cel vechi numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui... Vai de voi pămînt și mare! Căci diavolul s-a pogorît la voi cuprîns de o minie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apoc. 12, 9-12).

Pace pe pămînt. Cu toate că creștinii au pace launtrică cu Dumnezeu prin credință, împărăția păcii Sale încă nu s-a coborît pe pămînt. Puterile păcatului nu sînt încă distruse, cu toate că biruința lor finală a fost făcută posibilă prin lucrarea mintuitoare a Domnului Hristos. Mina diavolului este îndreptată în mod deosebit împotriva copiilor lui Dumnezeu. În aceste zile de pe urmă el atacă rămășița: „Și balaurul, miniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12, 17).

Aceasta este situația noastră în lumina profeției biblice. Ce avem de făcut? Sîntem noi pregătiți pentru biruință? Cum ne pregătim?

Cuvintele pline de încurajare ale lui Pavel din Romani 13, 12 oferă un răspuns la toate aceste întrebări. Cînd primim pe Isus Hristos ca Mintuitor al nostru, și ne împăcăm cu Dumnezeu prin credința în mila Sa iubitoare, noi alegem de ce parte dorim să luptăm în marea luptă. Ca urmare, dezbrăcăm faptele întunericului (vers. 12). Îmbrăcîndu-ne cu Domnul Isus Hristos (vers. 14), adică avînd părtașie cu Isus și lăsînd pe Dumnezeu să facă prin noi chemarea la împăcare (2 Cor. 5, 20) fiind sfințiți prin roada Duhului în viața noastră (Gal. 5, 22-23) și împlinînd legea voinței lui Dumnezeu printr-o viață de dragoste creștină adevărată (Rom. 13, 8-10), noi îmbrăcăm „armele luminii” (vers. 12). Pînă atunci

ne putem apăra împotriva atacurilor întunecului și putem ataca puterile păcatului fiind părtași la lumină cu Domnul nostru Isus Hristos.

Lucrarea lui Dumnezeu este descrisă în Biblie ca o luptă împotriva puterilor răului. Planul de Mintuire prezintă strategia divină pentru o biruință completă. Pavel folosește simbolul armurii atunci cînd vorbește creștinilor despre modelul lor de viață: „Încolo fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea țării Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămîneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata dar, avînd mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platosa neprihănirii, avînd picioarele încălțate cu rîvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mintuirii și sabia Duhului, care este Cuvîntul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții” (Efes. 6, 10-18). Rolul armăturii este dublu. El slujește ca apărare, protecție împotriva vrămașului și ca instrument de atac. Acest rol dublu este asociat în Romani 13, 8-14 cu expresia „armele luminii”. Lepădînd „faptele întunecului”, noi îmbrăcăm „armele luminii” ca să ne ocrotească de puterea răului și să ne ajute la trăirea unei vieți de iubire (vers. 8-10) cunoscînd „împrejurările în care ne aflăm” (vers. 11) „să trăim frumos ca în timpul zilei” (vers. 13) îmbrăcîndu-ne cu Domnul Isus Hristos” (vers. 14). Aici Pavel descrie felul de viață pe care credincioșii adventiști sînt invitați să-l urmeze, viața acelor care „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus” (Apoc. 12, 17). Această viață dă pe față o iubire deplină față de aproapele nostru, o înțelegere corectă a profeției biblice, o minte veghetoare, o viață sănătoasă, și mai presus de orice, o îmbrăcare cu Isus Hristos. Aceasta este mai mult decît un ideal pentru credincioșii adventiști; el constituie armătura luminii, o apărare și o armă în lupta noastră de partea lui Dumnezeu în faza finală a marelui conflict între bine și rău. Ești echipat complet ca să cîștigi biruința în această luptă?

Lumina. A veni la Dumnezeu prin Hristos și a deveni copilul Său însemnează prin cuvintele apostolului Petru „a ieși din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2, 9 u.p.). Biblia ne învață că Dumnezeu este lumina (1 Ioan 1, 5) și că Acela care a aprins lumina, Isus Hristos este El însuși lumină (Ioan 8, 12, 16). Astfel și noi devenim lumini în Domnul, chemați să trăim ca niște „copii ai luminii”. „Odiñoară erați întunerec; dar acum sînteți lumină în Domnul. Umbrați deci ca niște copii ai luminii. Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunecului, ba încă mai de grabă osîndiți-le.” (Efes. 5, 8-11). Ca să fim îmbrăcați pentru biruință astăzi, trebuie să fim îmbrăcați în Isus Hristos; El este armătura luminii. Aceasta nu însemnează numai că El ne va ocroti de rău, ci subînțelege o schimbare a caracterului, o convertire căci „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (2 Cor. 5, 17).

Duhul. A veni timpul pentru noi ca în această Săptămîna de Rugăciune să ne trezim din somnolență și să ne echipăm pentru o viață creștină biruitoare. Acest lucru este posibil numai cînd primim puterea Duhului Sfînt. „Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toți primim cu faza descoperită, ca într-o oglîndă, slava Domnului, și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3, 17-18).

Numai cînd aceste cuvinte vor deveni o realitate vie în viața noastră, vom putea spune că am pus armătura luminii. Prin credința în harul lui Dum-

nezu primim neprihănirea lui Hristos prin Duhul Sfânt. Duhul este un dar dat prin credința în Dumnezeu, prin Hristos. În felul acesta creștinul este stăpinit de Duhul (Gal. 5, 16) și este condus de Duhul (vers. 18). Secretul unei vieți creștine biruitoare constă în îmbrăcarea cu Isus Hristos fiind stăpinit de Duhul. Inima voastră poate să fie încălzită de dragostea lui Dumnezeu; înțelegerea voastră poate să fie clară și matură; cunoștința voastră poate să fie iluminată, sensibilă și morală; iar voința voastră, puternică și sfințită, supusă controlului Duhului lui Dumnezeu" (2T/564—565).

În aceste cuvinte se găsește o solie specială pentru credincioșii adventiști. Dumnezeu ne-a chemat în aceste zile de pe urmă să-L slujim ca un popor care „păzește poruncile lui Dumnezeu și rămâne credincios lui Isus" (Apoc. 14, 12; 12, 17). În Romani 13, 8—14 Pavel arată că aceasta înseamnă să împlinești Legea printr-o iubire jertfitoare de sine (vers. 8—10), atunci când înțelegem vrerea de acum prin profeția biblică (vers. 11), trăind o viață sfântă (vers. 12—14) și având totdeauna o atitudine de trezire și de pregătire (vers. 11). Am putea să ne prezintăm popor al lui Dumnezeu și să zicem: „Doamne, Doamne", dar dacă nu avem Duhul lui Hristos și credință care lucrează prin dragoste (Gal. 5, 5—6) atunci nu sintem poporul adevărat al lui Dumnezeu: „Voi însă nu mai sînteți pămîntești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui" (Rom. 8, 9). Iubire de inimă. Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu nu înseamnă ascultarea de una sau de toate Cele Zece Porunci, luate literal, ci realizarea unei descoperiri totale a voinței lui Dumnezeu. Astfel ceea ce este descoperit în Biblie, în lucrările create ale lui Dumnezeu, și în Hristos, luate laolaltă, constituie norme pentru ascultarea noastră.

„Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău". Aceasta este cea dintîi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși". În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii" (Mat. 22, 37—40).

Armura luminii pe care trebuie să o poarte Adventiștii de Ziua a Șaptea cuprinde o iubire profundă față de Dumnezeu și o iubire jertfitoare de sine față de ființele omenești. Dar noi nu putem crea această iubire. Putem totuși folosi libertatea de alegere primind pe Isus ca Mintuitor al nostru. Cînd facem

această alegere, primim Duhul Sfânt, care inițiază un proces de schimbare în noi făcîndu-ne în stare să aducem roadele Duhului. Această schimbare cuprinde întreaga noastră personalitate — inima, sufletul și puterea (Deut. 6, 5) precum și relația noastră unul cu altul. Cînd îmbrăcăm armele luminii, trebuie să fim conștienți de chemarea noastră.

Lucrarea de împăcare. În 2 Cor. 5, 17—20, Pavel insistă ca lumea să vadă și să audă în noi chemarea lui Dumnezeu: „Îmbrăcați-vă cu Dumnezeu".

Lucrarea de ucenicie. Sintem ucenicii lui Hristos chemați să „mergem și să facem ucenici din toate popoarele" (Mat. 28, 19). Atunci cînd botezăm și îl învățăm să asculte de tot ce a poruncit Isus (vers. 19, 20), viața noastră trebuie să aducă roadele unei ucenicii creștine adevărate.

Lucrarea de predicare a întregii solii ingerestii. Trebuie să participăm la lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu pentru mîntuirea omului și pentru părăsirea păcatului. Mărturisind pe Dumnezeu ca Creator al nostru, conducem și pe alții să vadă că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu și credințioșia față de Isus Hristos este singura cale în care oamenii pot trăi în pace unul cu alții.

Rugăciunea noastră. Pentru a reuși în aceste lucrări mari, trebuie să învățăm să trăim viața lui Isus. Numai atunci cînd cădem pe stîncă și murim (Ioan 12, 24; 1 Cor. 15, 36) putem aduce roade din belșug. Doamne, fă-mă o uncaltă a păcii Tale.

Acolo unde este ură, ajută-mă să semăn dragoste.
Acolo unde este jignire, ajută-mă să semăn iertare.
Acolo unde este îndolială, să semăn credință.
Acolo unde este desperare, să semăn nădejde.
Acolo unde este întuneric, să aduc lumină.
Acolo unde este amărăciune — să aduc bucurie.
O, Stăpîne divin ajută-mă să nu caut alt de mult să fiu mingiit, cit să mingii
să fiu înțeles, cit să înțeleg
să fiu iubit, cit să iubesc

Căci numai oferind primim, iertînd, sintem iertați, și murind putem fi născuți pentru viața veșnică.

Să îmbrăcăm astăzi armele luminii și să îngăduim lui Dumnezeu să împlinească și în viața noastră cuvintele acestei rugăciuni. A sosit ceasul să ne trezim din somn. „căci mîntuirea este mai aproape de noi decît atunci cînd am crezut" (Rom. 13, 11).

Apostol Chelbeagan

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

Instalație solară

La întreprinderea de aparataje și accesorii din Alexandria (cel mai mare producător de captatori solari din țară) a fost asimilat în fabricație un nou tip de instalație solară: IST-6 cu circuit în termosifon. Pe lângă un randament sporit de căptare a energiei solare (amănunt foarte important), instalația prezintă și avantajul că poate fi utilizată atât în agricultură, industrie, sectoare turistice și social-culturale, cit și în gospodăriile populației.

O nouă tehnologie de extracție

La șchele de producție petrolieră Brătia se experimentează cu bune rezultate tehnologia de extracție a titeiului cu abur tehnologic supraîncălzit pînă la 200°C. Aplicarea acestui procedeu la una din sonde a condus la creșterea de trei ori a debitului de titei — metoda urmînd să fie extinsă la toate sondele potrivit unui program întocmit la nivelul șchele de extracție.

Oțeluri speciale

Tîmărul colectiv de specialiști de la întreprinderea de oțeluri speciale forate din Cristuru Secuiesc a asimilat în producție primele 12 tîmări de oțeluri speciale pentru scule cu caracteristici tehnice și funcționale superioare. Între acestea se află oțelul carbon, oțelul rapid și oțelul aliat cu largi utilizări în in-

dustrile constructoare de mașini. Una din cele mai noi realizări ale specialiștilor de aici o constituie noul tip de oțel rapid destinat fabricării de scule așchietoare.

Economii prin recuperarea căldurii

Specialiștii în termotehnică din cadrul întreprinderii siderurgice „Oțelul Rosu" din județul Caraș-Severin, au pus la punct o soluție de recuperare a căldurii de la cuptorul cu propulsie al laminorului. Pe această bază se recuperează căldura degajată pînă acum în atmosferă și se folosește în scopuri productive, înlocuind astfel un consum anual de aproape 600 tone de combustibil convențional.

Un nou motor electric

Cadre didactice și studenți de la Institutul politehnic „Gh. Asachi" din Iași au conceput, proiectat și realizat cu forțe proprii un nou tip de motor electric sincron trifazat. Noul tip de motor, cu o putere de 50 de kilowați, se caracterizează prin reducerea consumului de metal, creșterea fiabilității, obținerea unui număr sporit de rotații pe minut, avînd o multitudine de posibilități de aplicare în acționarea unor utilaje și instalații.

Redacția

O INIMĂ ÎMPĂRȚITĂ

„Până când vreți să șchiopătați?...
„Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot“

1 Regi 18, 21 ; Luca 17, 32.

Una din ilustrațiile cele mai dramatice folosite de Isus în legătură cu venirea Sa este redată în Luca 17. Ucenicii au venit la El întrebându-L despre semnele care vor preceda venirea Lui, iar Domnul Hristos le-a răspuns :

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma : oamenii mincau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau ; dar în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului... Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot“ (Luca 17, 28, 32).

Ce a vrut să spună Domnul când a folosit expresia criptică : „Amintiți-vă de femeia lui Lot“ ? Ce legătură putea fi între femeia care a trăit cu mii de ani în urmă și oamenii care așteaptă acum venirea lui Hristos ? De ce a amintit-o Domnul în legătură cu zilele noastre ?

Isus a folosit numele ei ca o avertizare îngrijorătoare. Această femeie devenise rece, nepăsătoare, ușuratică și neascultătoare. Până la urmă judecățile lui Dumnezeu au venit asupra ei, transformând-o într-o stîncă de sare pe cîmpiile Sodomei.

Trag concluzia că una din cele mai mari primejdii pentru poporul lui Dumnezeu din ultimele zile va fi o alunecare treptată de la trăirea adevărului, așa cum s-a întâmplat pe vremuri și cu femeia lui Lot. Domnul ne-a avertizat că pierderea puterii spirituale are loc de obicei pe nesimțite : „Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci“ (Mat. 24, 12). Pe măsură ce influența mediului și atitudinea de compromis se îngămădese, credința slăbește și cu timpul dispăre.

Vă mărturisesc că faptul acesta reprezintă pentru un pastor problema cea mai chinătoare a zilelor noastre. Cu fiecare grupă de noi botezați comunitatea este insufletită cu acea experiență scumpă a iubirii dintii. Aceștia sînt plini de voie bună și în entuziasmul lor sînt gata să facă totul pentru Isus. Entuziasmul lor contagios este vrednic de admirat. Dar, nu după multă vreme pastorul observă că entuziasmul și căldura sufletului lor încep să se micșoreze puțin câte puțin și... nu-și mai exercită credința lor ca în primele zile, ba chiar se observă la unii absențare de la unele servicii divine. Pastorul și diaconii comunității îl vizitează și îi ajută în creșterea lor spirituală. Ei rămîn tot așa de credincioși și statornici ca mai înainte, dar dragostea dintii a scăzut în intensitate. Ce cuvînt de jalnică mustrare a adresat Marțorul Credincios bisericii din Efes : „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintii“.

Cum se poate explica scăderea puterii spirituale ? Cum reușește Satana să jefuiască inima credinciosului de experiența începutului spiritual ? Un lucru este sigur : faptul acesta nu se produce într-o clipă și nici peste noapte. Credincioșii pierd iubirea cea dintii pen-

tru adevăr, treptat. Puțin câte puțin, ținutele susținute de ideal, care urcă înălțimile spirituale, sînt coborîte în vale ; încep compromisurile în statornicie față de principii, pînă ce nu mai rămîne decît un formalism gol.

Dacă reținem cele spuse de Domnul Isus cu privire la cei salvați constatăm un adevăr mare și absolut care ne apare clar ca lumina zilei : în ceruri nu se vor găsi inimi împărțite. Acolo nu se vor afla minți care și-au predat lui Isus viața lor doar pe jumătate. Cei care vor intra în Împărăția lui Dumnezeu se vor găsi acolo pentru că au dorit viața veșnică mai mult decît orice pe lume. Domnul a citat pe femeia lui Lot ca un exemplu pentru cei care în ultima generație nu vor sluji lui Dumnezeu cu inima întreagă : ei nu vor avea în vedere doar adevărul, ei vor iubi lucrurile materiale și vremelnice ale lumii mai mult decît lucrurile lui Dumnezeu. Domnul spunea : „Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leacă de tot ce are, nu poate fi ucenicul meu“ (Luca 14, 33).

Vă amintiți de parabola negustorului care era în căutarea mărgăritarelor frumoase. Pînă la urmă a găsit un mărgăritar excepțional ; el putea fi cumpărat, dar prețul era foarte mare. În dorul lui fierbinte de a ajunge posesorul acestui diamant rar, nu avea altă soluție decît să-și vîndă casa, bunurile sale și să adauge toate economiile strînse pentru a-și asigura existența și viitorul. Dar rețineți lucrul cel mai important : dorința omului de a ajunge în stăpînirea diamantului era atît de mare și constrîngătoare încît nu s-a descurajat și nu a ezitat să plătească prețul cel mare. N-a aminat în speranța că va scădea prețul, ci a alergat imediat, a vîndut tot ce avea și cu banii obținuți s-a întors într-un suflet să cumpere diamantul căutat. Piatra prețioasă și unică reprezintă viața veșnică și cei ce o doresc trebuie să fie dispuși a investi tot ce au ca s-o poată avea.

Dar să ne întoarcem din nou la femeia lui Lot și să descoperim ce a vrut Domnul Isus să ne învețe amintind-o. Din raportul biblic înțelegem că femeia aceasta aparținea uneia dintre cele mai distinse familii din răsărit. Ca nepot al lui Avraam, Lot împărțea credința cea curată și statornică a unchiului său, și se rugau împreună la altarul ridicat de Avraam. Cînd au primit chemarea lui Dumnezeu să plece din Mesopotamia, Lot a plecat alături de Avraam, neștiind unde vor ajunge, dar prin credință așteptau să ajungă împreună cu familiile lor în Țara Făgăduinței, unde să-și aducă jertfele și darurile lor de mulțumire.

Între timp au intervenit neînțelegeri între păzitorii vitelor celor două rude bogate. Pentru mulțimea turmelor și a hergheliilor de cai, vite și cămile aveau prea puțin teren de desfășurare și de aceea au fost nevoiți să se despartă. Lui Lot i s-a dat posibilitatea să aleagă o parte din întreaga regiune care se găsea în fața lor. Într-o parte se întindea versantul dealurilor cu pomi înalți ; în cealaltă parte se întindea cîmpia cu orașe populate în care înfloreau comerțul și industria. Apelul materialist al orașelor prospere a avut o atracție deosebită pentru Lot, și Biblia raportează foarte scurt și simplu alegerea sa : „Lot... și-a întins corturile pînă la Sodoma“ (Gen. 13, 2). Începutul tragediei viitoare a fost determinat de hotărîrea de a se îndrepta spre aceste orașe nelegiuite.

Lot a rămas statornic asemenea unui om cu intenții bune. La început nu avea planul să-și stabilească familia în perimetrul urban al orașului depravat, So-

doma. El intenționa să locuiască destul de departe de oraș, totuși, nu prea departe ca să se poată bucura de avantajele schimburilor economice. Cu siguranță că și-a păstrat rezerve cu privire la îngăduința familiei sale de a se amesteca cu locuitorii nelegiuți ai Sodomei și Gomorei. El nu s-a gândit nici o clipă să-și părăsească credința. Înaintarea lui spre Sodoma a fost făcută avându-se în vedere avantajele temporare și nicidecum cu intenția de a pierde ceva din convingerile sale religioase.

Dar ce s-a întâmplat în ciuda celor mai bune intenții? Sărmanul Lot și-a pierdut soția, toate bunurile și aproape să-și piardă și propria sa viață. Intențiile bune nu sînt suficiente. El a înaintat din ce în ce mai aproape de oraș pînă cînd a ajuns să locuiască în Sodoma. Planurile sale de a apăra interesele spirituale ale membrilor familiei sale s-au năruit în fața intereselor materiale. Pe nesimțite, compromisul își făcea efectul în relațiile sociale și curînd a constatat cu durere, că membrii familiei se acomodau cu obiceiurile vecinilor lor păgîni. Eforturile lui Lot de a opri tendințele lumesti, care puneau stăpînire pe familia sa sînt vrednice de admirat, numai că propriile sale oscilații și nehotăriri au dat prilej diavolului să-și desăvîrșească opera distructivă. Un compromis pregătea un alt compromis, pînă cînd, în cele din urmă, starea spirituală a familiei l-a demoralizat. Spiritul Profetic spune: „Dacă intrăm de bună voie într-o atmosferă lumească și de necredință, atunci ne atragem învinia lui Dumnezeu și izgonim pe îngerii sfinți din cercul nostru familial“ (PP 185).

Tragedia a început atunci cînd Lot a acceptat să-și părăsească locuința din carturi și să se mute în oraș. Societatea sodomitelor era fără rușine, degenerată și în totul pervertită. Nu numai că femeia lui Lot s-a mutat în Sodoma, ci durerea cea mare a fost că Sodoma s-a mutat în inima ei. Atracția orașului a captivat-o și ea a fost prinsă în plăcerile emoționale și zgometoase, pînă ce ajunse ca una din locuitoarele orașului.

Să cercetăm cauzele acestei transformări zguduitoare. Cum s-a putut întîmpla așa ceva cu ruda apropiată a lui Avraam? S-ar fi putut ca nimeni să nu fi sesizat primejdia și să nu se fi rugat pentru ea în această situație primejdioasă? Nu cred! Avraam adresa Domnului rugăciunile sale dimineața și seara, amintînd cu siguranță și pe membrii familiei lui Lot, nepotul său. S-a întîmplat tragedia pentru că nimeni n-a avertizat-o în legătură cu marea primejdie în care se afla? Nu putem crede că solii cerești nu i-au avertizat cu privire la pericolele existente în Sodoma. Atunci ce a adus ruina teribilă acestui suflet în aparență credincios? A fost neascultarea față de porunca lui Dumnezeu de a părăsi imediat cetatea? Nu! Ea n-a disprețuit solia așa cum au făcut flicele ei măritate și bărbații lor, deși s-a despărțit cu greu de Sodoma.

Să reținem un lucru foarte important: femeia lui Lot n-a arătat interes și entuziasm pentru programul stabilit de Dumnezeu în salvarea ei. Ea a opus rezistență și a părăsit cu greu căminul, stînd la îndoială dacă să renunțe sau nu la confortul asigurat. Inima și viața ei erau atît de legate de lucrurile materiale încît i-a fost cu neputință să renunțe definitiv la tot ce agonisise. Nu se putea împăca cu gîndul că trebuie să renunțe la tot și să se părăsească în grabă.

Ce credeți că era rău la această femeie? Un singur lucru; iubea mai mult păcatul decît pe Dumnezeu!

Ea credea încă în adevărul cunoscut; știa ce este binele și dorea să fie salvată, cu toate acestea zăbovea. Nu întîlnim în jurul nostru mulți credincioși asemenea ei? Aceștia cred în afirmațiile Bibliei, știu ce trebuie să facă și doresc din toată inima să fie mîntuiți. Dar și ei zăbovea a lua hotărîrea salvatoare. Ei așteaptă pînă cînd influența lumii subjugă actul voinței și nu mai sînt în stare să aleagă lucrurile lui Dumnezeu. De ce zăbovea unii să răspundă la timp chemării lui Dumnezeu? Mulți creștini stau la îndoială pînă ce anii vieții lor se scurg în veșnicii și ei rămîn fără asigurarea mîntuirii. Ei zăbovea pînă ce lumea îi prinde cu plăcerile și preocupările vremelnice și vocea lui Dumnezeu se aude tot mai slab.

Pînă la urmă s-au hotărît să plece. Raportul biblic ne spune cum îngerii i-au luat de mînă și i-au scos din orașul sortit morții. Îngerii i-au strigat: „Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi...“ (Gen. 19, 17), dar femeia lui Lot n-a ascultat avertizarea. De ce? Biblia ne spune că ea „s-a uitat înapoi și s-a transformat într-un stîlp de sare“.

De ce a fost Dumnezeu atît de aspru cu ea? Nu-mai pentru o simplă mișcare a capului să primească o pedeapsă capitală? Dumnezeu are un nume pentru astfel de fapte ale omului: păcatul. Ea a călcat porunca lui Dumnezeu și judecata Sa a subliniat datoria ascultării. Dumnezeu îndeplinește ceea ce spune. La El nu există scuză pentru păcat și Dumnezeu nu poate să-l treacă cu vederea.

Dumnezeu n-a îngăduit niciodată să I se modifice voința exprimată și nu acceptă nimic mai puțin decît o deplină împlinire a poruncilor Sale. Cîteva experiențe dramatice sînt raportate în Sf. Scripturi care scot în evidență acest adevăr important. Una din ele ne spune: doi fii ai marelui preot au adus foc străin înaintea Domnului și au fost nimiciți într-o clipă. Pentru ei nu părea important că un anume foc nu putea mistui tît așa de bine jertfa ca și alt foc. Folosînd o asemenea judecată omenească, ei au nesocotit porunca lui Dumnezeu și au murit. Ei n-au înțeles seriozitatea violării a aceea ce Dumnezeu a pus de o parte pentru o folosință sfîntă.

Argumente asemănătoare sînt folosite și astăzi de unii în legătură cu lucrurile care au fost sfințite și binecuvîntate de Dumnezeu. Adesea auzim spunîndu-se în jurul nostru: „Ce diferență poate fi între zile, dacă îți simbăta sau duminica? O zi poate fi tot așa de bună și sfîntă ca și oricare dintre zile“. Diferența categorică este aceea că Dumnezeu a sfințit o anumită zi și a scris o Lege de neschimbat pentru ea pe tablele de piatră. Această zi este deosebită pentru că Dumnezeu a rostit o binecuvîntare specială asupra ei. Vai de omul care atinge cu miinile sale acele instituții sfînte rînduite de Dumnezeu.

Isus avertiza: „Degeaba Mă cinstește ei învățînd ca învățători niște porunci omenești“ (Mat. 15, 9). Schimbarea poruncilor lui Dumnezeu în numele unei slujiri, constituie o ofensă la adresa Cerului. Cei care substituie Sabatul zilei a șaptea, poruncit în Legea Morală dată de Dumnezeu, cu o sărbătoare păgînă, nu onorează mai mult decît a făcut Saul, care a înlocuit ascultarea cu oile și boii reținuți de la amaleciți. „Ascultarea face mai mult decît... orice altceva. Neascultarea este mai primejdioasă decît orice, pentru că ea este un act de nesupunere în adevărul ei sens.“

Nu este deci de mirare că femeia lui Lot a suferit consecința ea și oricare alții care se joacă cu lucru-

rile sfinte ale lui Dumnezeu. Gestul de a se uita înapoi însemna o voință împărțită. Două voci erau în competiție pentru stăpînirea ei: o voce de sus, vocea lui Dumnezeu care o chema la libertate, curăție și mintuire; și o voce de jos, vocea prosperității și a plăcerilor, vocea Sodomei. Pe tăcute, vocea venită de jos a cîștigat supremația asupra unei conștiințe slabe, și femeia lui Lot ne stă ca un exemplu tragic al unei inimi împărțite.

Domnul spunea: „Amintiți-vă de femeia lui Lot”. Spunea lucrul acesta aceluia care urmau să se găsească în momentele dramatice ale venirii Sale și ni le repetă nouă azi. Avem nevoie de o așa avertizare. Mulți dintre noi se găsesc cu inima împărțită, ca și femeia lui Lot de pe vremuri, sau Israel pe timpul lui Ilie, la Muntele Carmel. Deși membri ai bisericii, nu întrețin o atmosferă spirituală în familia lor și au doar o formă superficială de religie. Ei zăbovesc la granița păcatului și n-au puterea de a lua o hotărîre categorică de a merge pe drumul ascultării totale față de Dumnezeu.

Ce gîndea Dumnezeu despre drumul nehotărît al lui Lot, care prin oscilările sale și-a neutralizat influența în familie? Îngerii au vizitat pe Avraam, apoi pe Lot căruia i-au pus în față ultimatumul: „Ieșiți imediat din Sodoma sau dacă rămîneți, veți pieri”.

Ce confruntări; o ultimă chemare, o schimbare, în ultimul moment, de a trece de la moarte la viață. Nu era aceasta o ocazie unică pentru ei? Domnul Isus a subliniat condițiile asemănătoare dintre cele două perioade istorice, prin cuvintele: „Tot așa va fi și în ziua cînd Se va arăta Fiul omului”.

Ce voia să spună Domnul prin cuvintele: „tot așa”? Probleme sociale și morale asemănătoare? Cu siguranță! Dar Domnul a prevăzut și un apel final adresat tuturor aceluia care se vor afla, asemenea lui Lot, cu o voință practic paralizată și în neputință de a hotărî în timp. Un inger din cer, cu o mare putere, va striga: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei” (Apoc. 18, 4). Fiecare va putea spune: da sau nu; apoi totul se va sfîrși!

„Flăcările care au mistuit orașele cimpiei ne sînt încă și astăzi un avertisment. Ele ne vestesc învățătura înfricoșată și solemnă că deși milostivirea lui Dumnezeu rabdă îndelung pe păcătos, există totuși un hotar, peste care oamenii nu pot trece. Cînd această margine este atinsă, invitațiile harului se retrag și începe judecata lui Dumnezeu.” (PP 178).

Unii, ca și femeia lui Lot, vor fi atît de „împlețiți” cu păcatul încît nu se vor putea „desprinde” la timp de el. Aceștia se vor pierde împreună cu păcatul pe care l-au iubit mai mult decît pe Dumnezeu. Alții se vor desprinde de el la timp și vor hotărî repede și definitiv. Fără nici o părere de rău ei vor „ieși” gata să se supună voinței lui Dumnezeu. Iată alegerea care ne confruntă pe fiecare. Să nu lăsăm ca ultima ocazie să treacă „pe lingă noi” și să ne trezim „prea tîrziu”! Să sesizăm momentul decisiv de azi, să căutăm scăpare la Domnul.

Pentru venirea Sa a doua oară Domnul Hristos a luat toate măsurile ca toți să fie avertizați. Pașii Lui se aud venind în semnele prevestitoare. Ești gata să-L întîmpini? Mulți vor fi nepregătiți pentru „ziua aceea”. Să fie și hotărîrea noastră asemănătoare cu aceea a lui Iosua, pe vremuri: „Cit despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului”.

Constantin Alexe

DUMNEZEU

NE POATE FERI DE CĂDERE

„Să trăim frumos, ca în timpul zilei”
Rom. 13.13 p.p.

Viața lui Augustin a fost apăsată de un conflict amar, care i-a zguduît adîncimile sufletului. În inima lui, voința de a birui necurăția se lupta cu dorința de a împlini poftele firii. În această luptă interioară, în agonie și disperare, i-a ieșit de pe buze această cerere ciudată: „Dă-mi curăție și potolire, dar nu acum”. Într-o zi, totuși, doborît de nesiguranță, a strigat în agonie: „Pînă cînd, pînă cînd?... de ce nu acum? Deodată i s-a părut că aude un glas care repeta: „La și citește. Ia și citește”.

A luat cartea lui Dumnezeu în mînă și deschizînd-o a citit primul verset asupra căruia i-a căzut privirea; „Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pămîntescă, pentru ca să-i treziți poftele” (Rom. 13, 13—14).

Aceste versete au inundat inima lui Augustin cu o lumină mare, iar întunericul păcatului a fost alungat. Cît de uimitoare și de remarcabilă este puterea transformatoare a Cuvîntului inspirat!

Păcatele și nelegiuirile pe care Pavel le enumeră în Romani 13, 13 erau obișnuite în zilele sale, îndeosebi în Corint, unde a fost scrisă epistola. Corintul întrecea toate celelalte orașe în practicarea viciilor elenistice. Folosind un limbaj metaforic, apostolul descrie pe păcătoșii care încearcă să-și ascundă faptele lor rele (orgii, beții și imoralitate) sub haina întunericului nopții. Însă, el ne îndeamnă ca fii ai luminii... să umblăm ca în timpul zilei, dînd pe față în comportamentul nostru o integritate pe care să o poată constata oricine, exemplificînd înaintea oamenilor virtuțile. „Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2, 9).

Mai presus de împotrivire. În avertizarea lui Pavel există o dimensiune escatologică pe care nu trebuie să o trecem cu vederea. Cînd Pavel scria acestea, nu numai că era un climat nefavorabil creștinismului, dar creștinii erau atacați din toate părțile. Ei erau o infimă minoritate într-o lume ostilă. Cu toate acestea, apostolul a văzut dincolo de împotrivirile pe care le înfruntă biserica, „ziua” (Rom. 13, 12) Domnului, împlinirea „fericitei nădejdi” (Tit 2, 13). Și noi trebuie să trăim cu această încredere.

Da, noi trebuie să umblăm ca și cînd lumina vesniciei ne-ar răsări acum. „Cetățenia (conversația, modul nostru de viață) noastră este în ceruri” (Filip 3, 20). Dar această apartenență cerească trebuie trăită, demonstrată, mărturisită, mai întii aici, pe pămînt.

Astfel, în timp ce așteptăm ziua revenirii Domnului, să umblăm în curăție, neîngăduindu-ne obiceiuri necumpătate, nehrănind firea pămîntescă și nefiind implicați în certuri și neînțelegeri, ci trăind o viață evlavioasă, cumpătată, curată și neprihănită.

Păstrind corpurile nemijite. În zilele lui Pavel, romanii practeau trei păcate grozave pe care el le numea „faptele întinericului” (Rom. 13, 12): lăcomia, beția și imoralitatea. Fiind robii poftelor și plăcerilor lor nesăbuite, ei își săpau în realitate mormintele cu dinții. Își întuneau mintea cu alcool și își mințeau trupurile cu îngăduințe nepermise.

Ce se poate spune despre noi? Serva Domnului spune că „păcatul acestui veac este lăcomia. Îngăduința apetitului este felul în care se închină mulți”. Pentru mulți, limba, cuțitul și furculița au devenit armele cele mai primejdioase.

Aceia care pot mânca mult fără să se îngrășe poartă aceeași vinovăție ca și aceia care se îngrășă ca urmare a nestăpînirii poftei de mâncare. Toți trebuie să ne cercetăm dacă mîncăm spre „slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10, 31), recunoscînd că trupurile noastre sînt temple ale Duhului Sfînt (1 Cor. 3, 16).

Mulți creștini privesc la lăcomie ca la o slăbiciune inofensivă a corpului. Unii chiar fac glume cu privire la îmbuibare. Dar în loc să cultivăm dorințele fizice, ar fi mai bine să cădem pe genuchi în mărturisire și pocăință, cerînd lui Dumnezeu biruință deplină asupra obiceiurilor pe care ni le-am îngăduit.

Subliniind importanța păstrării dorințelor fizice sub stăpînire, Pavel scria: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpînire” (1 Cor. 9, 27). El se hotărîse ca trupul lui, cu nevoile lui, să fie robul și nu stăpînul lui. Dumnezeu așteaptă ca și noi să facem același lucru.

Dorințele noastre păcătoase, influențate de nenumăratele ispite din jurul nostru, sînt prea puternice pentru noi. Cu toate acestea, o viață de biruință asupra apetitului... este posibilă pentru oricine își unește slăbiciunea, voința omenească oscilantă cu atotputernica voință a lui Dumnezeu care nu se clatină. Cuvîntul lui Dumnezeu așază păcatul lăcomiei în aceeași categorie cu beția. Amîndouă sînt faptele întinericului și tot atît de ofensatoare pentru Dumnezeu.

Mereu sîntem avertizați că beșivii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu (1 Cor. 6, 10; Gal. 5, 21). Nu este greu de imaginat pentru ce Scripturile vorbesc atît de tare împotriva băuturilor alcoolice; ele sînt prezente în majoritatea crimelor, a spargerilor, în violuri, în nenumărate divorțuri, și lista nu se încheie aici. Ne facem atît nouă cit și societății mari pagube atunci cînd tratăm cu ușurință beția.

Este un lucru surprinzător că în ciuda efectelor dezastruoase ale beției auzim uneori chiar în cadrul bisericii afirmații că băutura moderată nu este primejdioasă. E. G. White nu este de acord cu aceste declarații. Ea zice: „Băutura moderată este școala în care oamenii primesc educația pentru cariera de beșiv” (T 30). Unii creștini pot socoti principiile bisericii prea stricte în această privință, dar să nu uităm că principiul absteninței totale pe care îl susținem este un răspuns practic la doctrina noastră, după care trupurile noastre sînt temple ale Duhului Sfînt.

Supunerea firii noastre decăzute. Cunoscînd că fizicul nostru este strîns legat de natura morală, Satana încearcă să înjosească natura fizică prin planuri istețe (iscusite), ca să înjosească prin aceasta natura morală. Lăcomia, alcoolul, viața dezordonată — toate acestea erau păcatele din zilele lui Noe. Ele erau o continuă chemare pentru inimile pătimase, și astfel Satana a pus stăpînire pe trupurile și mințile bărbaților și femeilor încît întocmirile gîndurilor s-au stricat din ce în ce mai mult.

Și astăzi există oameni care învață că normele morale sînt relative și nu absolute. Se spune adesea că omul nu trebuie îngăduit și astfel s-a dat friu liber pasiunilor josnice. S-a spus adesea că ceea ce ieri era păcat astăzi este acceptabil. Iar faptul că aceste „idei noi” sînt susținute de conducători religioși influenți, le face cu atît mai primejdioase. În acest domeniu, Biblia nu face nici o concesie. De la Geneza la Apocalipsă ea învață că adulterul, desfrîul, perversiunile sexuale sînt păcate, iar faptul că unii

le consideră „nevinovate” nu schimbă nimic caracterului lor. În loc să ne asemănăm standardelor păcatului, sîntem sfătuiți să umblăm frumos ca în timpul zilei (Rom. 13, 13), îndreptîndu-ne gîndurile la lucrurile de sus (Col. 3, 2).

Nu în certuri și în pizmă. Apostolul scria acest avertisment din Corint, unde unitatea comunității creștine fusese stricată de neînțelegeri grave. Ca urmare a duhului de ceartă, biserica fusese fragmentată în diferite grupe ostile.

Tulburat de situația care despărțea pe creștinii din Corint, el îndemna: „Vă îndemna, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvîrșit într-un gînd și o simțire” (1 Cor. 1, 10). Probabil că experiența cu biserica din Corint l-a determinat să sfătuiască pe credincioșii din Roma „să trăiască frumos, ca în timpul zilei”, ferindu-se de spiritul care slăbise viața și mărturia bisericii din Corint, amenințîndu-i unitatea.

Pentru a contracara urmările distrugătoare ale acestui spirit de ceartă, Dumnezeu ne oferă o soluție: „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu” (1 Ioan 4, 7). Duhul dragostei în biserică — opus tendinței către disensiune — ne va duce la unitate și la colaborare. Dragostea și armonia sînt primele principii ale guvernării divine. Nici o notă discordantă nu tulbură armonia Cerului. Această legătură cerească este modelul de unitate pentru poporul lui Dumnezeu.

Nici o comunitate nu poate crește, nici o instituție nu poate prospera, nici un cămin nu poate fi statornic fără influența imobilatoare și transformatoare a dragostei și unității. În maiestuosul său capitol în care descrie darul suprem al dragostei, evanghelistul Neamurilor declară: „dragostea este plină de bunătate; dragostea nu pizmăiește” (1 Cor. 13, 4). Nu spunem nimic în plus atunci cînd constatăm că pizma este trăsătura omencască cea mai crudă și cea mai distrugătoare.

Pizma a făcut pe Saul să prigonească pe David. La început, împăratului i-a plăcut mult de David și s-a bucurat de biruința lui asupra filisteianului Goliat. Dar cînd a auzit femeile din popor cîntînd: „Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii (1 Sam. 18, 7), a deschis inima pentru spiritul de gelozie care i-a otrăvit sufletul. Ca împărat al întregului-Israel, nu putea accepta ca altcineva să primească mai multe onoruri decît el. Gelozia și-a croit drumul către inima lui, l-a ruinat spiritual și în cele din urmă înfrînt l-a distrus și fizic.

În planurile Sale nepătrunse, Dumnezeu a atribuit fiecăruia dintre noi un loc în viață. Dar indiferent de loc, totdeauna este ispită de a invidia pe altul.

„Nu gelozii pe un om atunci cînd se îmbogățește” (Ps. 49, 16, trad. NEB) este cuvîntul înțelepciunii pe care-l găsim în una din cîntările lui David. Și din închisoarea de la Roma, în lipsuri și nesiguranță, Pavel spunea: „M-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc” (Filip. 4, 11). Aceasta este o rețetă bună pentru vindicarea bolii spirituale a geloziei.

„Gelozia este una dintre cele mai satanice trăsături care poate exista în inima omului, scria Ellen White, și este una dintre cele mai distrugătoare în efectele ei. Gelozia a fost aceea care a produs discordie în ceruri și îngăduirea ei a adus rele de nepus printre oameni” (PP 385). Ca fii ai luminii, sîntem sfătuiți să lepădăm orice invidie, bănuială rea, gelozie, ură și răutate și să slujim unii altora în dragoste.

De la noi se așteaptă să trăim frumos, strălucind „ca niște lumini în lume” (Filip. 2, 15). Mulți creștini, însă, în loc să trăiască o viață fără pată dau loc din ce în ce mai mult tendințelor păcătoase, asemănîndu-se practicilor lumești. Iacob zice că o parte a religiei adevărate constă în a ne păstra neîntințați de lume (Iacob 1, 27), iar Pavel ne îndeamnă să ieșim

din mijlocul ei și să fim deosebiți (2 Cor. 6, 17). Cum am putea răspunde la aceste îndemnuri cind ne găsim inconjurați din toate părțile de ispitele păcatului? Nu este planul lui Dumnezeu să se retragem din legăturile cu oamenii, ci, din contră sintem îndemnați să fim „sarea pămîntului” și, „lumina lumii” (Mat. 5, 13—14). Cum este posibil lucru acesta? Ori-cine este legat de Dumnezeu va împărtași lumină al-tora. Dacă unii nu au lumină de dat, aceasta este din cauză că nu au legătură cu izvorul luminii” (CS 21).

Cind, prin credință, sintem în legătură cu Dum-nezeu, viața noastră este atît de strins legată de Isus, încît experiența creștină se transformă într-o părtașie între noi și Mintuitorul nostru. Această ex-periență este rezumată de Pavel în expresia „Hristos trăiește în mine” (Gal. 2, 20).

Fără Isus care să lucreze în noi, sintem neinstare să biruim în luptele contra firii noastre păcătoase. Dar El a făcut posibil ca noi să mergem pe cărarea dreaptă și îngustă a neprihănirii cu vigoare și ho-tărire.

Cind se clatină, un copilăș, care refuză să se prindă de mina tatălui, își pierde echilibrul și cade; dar cind ține mina tatălui, chiar dacă se clatină, nu va cădea. Domnul ne asigură că dacă vom consimți, El ne va ține de mina noastră slabă atunci cind mer-gem pe cărările primejdioase ale experienței noastre zilnice și ne va feri de cădere, aducindu-ne „fără pată și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24).

Dumitru Popa

CINE VA LOCUI ÎN CORTUL TĂU?

„Doamne, cine va locui în cortul Tău?

Cine va locui pe muntele Tău cel sfînt? Ps. 15, 1.

Iată o întrebare pe care a pus-o psalmistul cu aproape trei mii de ani în urmă, și care este actuală și în zilele noastre. Cu o mie de ani mai tirziu ue-nicii, nedumeriți de cele spuse de Domnul în răspunsul pe care El l-a dat tinărului bogat, pun de fapt aceeași întrebare, într-o altă exprimare, cind „au ră-mas uimiți de tot, și au zis: „Cine poate atunci să fie mintuit?” (Mat. 19, 25). Da, întrebarea a fost, este și va fi actuală pînă la încheierea timpului de har. Ea este, deci, și întrebarea noastră pe care o repetăm și noi în această oră de rugăciune: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Felul cum este formulată întrebarea lasă a se înțelege că ea este adresată lui Dum-nezeu. Psalmistul este dornic să știe ce fel de oameni dorea Dumnezeu să fie acei pe care El avea să-i primească nu ca „oaspeți ai casei”, ci ca „împreună ce-tățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu (Efes. 2, 19). Aceasta este și dorința noastră. Noi toți sintem doritori să fim primiți ca cetățeni în „casa lui Dum-nezeu”, toți dorim să locuim în „cortul” Lui cel sfînt. Iată pentru ce întrebarea psalmistului este și a noas-tră. Cine ar putea să răspundă la această întrebare

spre deplina noastră lămurire? Dacă sintem de acord că întrebarea este adresată Domnului, să-L lăsăm pe El să ne dea răspunsul așteptat. În Cuvîntul Său, Dom-nul n-a lăsat fără răspuns întrebarea ce l-a fost pusă. Dorim să locuim odată în cortul Lui cel sfînt? Dorim să ne împărtașim de marea binecuvîntare a locuirii, în veșnicie, cu Domnul și Mintuitorul nostru Isus Hris-tos? Să luăm aminte la răspunsul pe care Domnul, Dumnezeu îl dă la întrebarea pusă în Cuvîntul Său cu mii de ani în urmă.

Cine va locui, deci, în cortul Domnului? Și răspunsul vine pe înțelesul tuturor: „Cel ce umblă în neprihă-nire”. Această umblare în neprihănire a fost din tot-deauna ceva ce Dumnezeu așteaptă de la cei credin-cioși. Același lucru îl aștepta Dumnezeu și de la Avraam, unul din cei mai de seamă eroi ai credinței, atunci cind îl îndemna: „Umbli înaintea Mea, și fii fără prihană” (Gen. 17, 1). Același lucru îl aștepta Dumnezeu și de la noi cei de astăzi. „Voi fiți dar de-săvîrșiți, după cum și Tatăl nostru cel ceresc este desăvîrșit” (Mat. 5, 48). A umbla în neprihănire în-seamnă a trăi, cu ajutorul lui Dumnezeu, viața de sfințire, adică o viață în ascultare de „voia lui Dum-nezeu”. De altfel, cel ce va locui în cortul Domnului va fi numai „cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă” (v. 2). Este știut că sfința „voie a Domnului” este exprimată în sfințele principiilor ale Legii Morale, Cele Zece Porunci dumnezeiești, pe care Tatăl nostru ceresc dorește să le împlinim pe toate, din iubire pentru El, și să nu călcăm nici una din ele (Iacob 2, 10). Așa a îndemnat Domnul Isus și pe tinăr-ul bogat, care dorea să știe ce să facă spre a avea, „viața veșnică”. El i-a spus: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” (Mat. 19, 17). Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la noi, dacă vrem să locuim în cortul Lui cel sfînt ca cetățeni ai casei lui Dumnezeu. Numai că noi sintem mult prea slabi ca să putem face voia Domnului. Noi nu o putem realiza, cu nici un chip prin propriile noastre puteri. Avem nevoie de ajutor de sus care, de fapt, ne și este oferit de Dumnezeu, din iubire pentru noi. Dumnezeu cu-noaște atît puterea nimicitoare a păcatului în viața urmașilor lui Adam, cît și slăbiciunea noastră. „Păca-tul nu numai că ne desparte de Dumnezeu, dar și ni-micește în sufletul omului atît dorința cît și putința de a-L recunoaște” și de a face voia Lui. „Lucrarea lui Hristos este ca să înlăture toată această activi-tate a celui rău. El are puterea să imputernicească și să refacă facultățile paralizate prin păcat, pricepera întunecată, și voințele sucite. El deschide comorile Universului și ne împarte puterea să recunoaștem și să prețuim aceste comori”. Împotriva principiilor cu-prinse în „voia Domnului” se luptă însă o putere vrăj-mășă, aceea care s-a luptat și împotriva Domnului Isus Hristos cind a venit să pecetluiască pentru tot-deauna biruința finală asupra păcatului, dîndu-și viața ca preț de răscumpărare pentru noi. „Urmările min-cării din pomul cunoștinței binelui și răului se dau pe față în viața fiecărui om. În firea sa se află o nă-zuînță spre rău, o putere căreia el nu i s-ar putea împotrivi, dacă n-ar avea ajutor”... și „putem afla aju-tor numai într-o singură putere. Această putere este Hristos. Cea mai mare trebuință a noastră este con-lucrarea cu această putere” (Educ. 25-26), adică con-lucrarea cu Domnul nostru Isus Hristos. Să folosim și ocazia acestei ore de rugăciune, să cerem de la Domnul ajutorul de care avem atita nevoie și puterea absolut necesară în străduința noastră de împotrivire față de păcat și în dorința noastră de a ne găsi printre cei ce fac voia Domnului. Da, sintem slabi, dar la dispoziția noastră se află binecuvîntatul ajutor divin — oferit prin Domnul nostru Isus Hristos cu multă bunăvoință tuturor celor ce-l cer cu credință. Să cerem acum, și-n toate zilele vieții noastre care ne-au mai răsas; „Voia Ta, Doamne; doar voia Ta; Să se-mplinească în viața mea”. Ajută-mi, Doamne-n slăbiciunea mea, să fac în viață doar voia Ta.

Da, cel care va înălța acum, și-n tot restul vieții sale o astfel de rugăciune, dacă o va înălța cu cre-dință — fără să se indoiască — va primi puterea

Duhului Sfânt de care are nevoie spre a putea face continuu doar voia Tatălui ceresc. Unul ca acesta poate nădăjdui că va ajunge să locuiască în cortul cel sfânt al lui Dumnezeu. Va ajunge să locuiască „împreună cu sfinții, ca oameni din casa lui Dumnezeu”. Va ajunge să aibă parte de împlinirea făgăduinței Domnului Isus Hristos, care a îmbărbătat pe ucenici atunci și ne îmbărbătează și pe noi astăzi, prin cuvintele: „Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi!” (Ioan 14, 1-3). Minunată și mult binecuvîntată făgăduință este aceasta! Cite inimă a îmbărbătat, pe parcursul veacurilor, această făgăduință a Domnului Isus Hristos! Cîți au așteptat cu înfocare împlinirea ei! Cîți oare mai așteaptă și astăzi ca ea să se îplinească? Mă bucur în Domnul că-i pot aștepta hotărît împlinirea. O aștept și tu? Domnul să ne dea putere să rămînem statornici în așteptarea noastră în tot timpul vieții noastre de peregrini în această viață. Fie ca El să ne ajute să umblăm, zi de zi „în neprihănire”, să trăim viața de sfințire spre a fi bine plăcuți înaintea Domnului. Fie ca El să ne ajute să facem întotdeauna numai și numai „voia” Lui, ascultînd, din iubire, de toate sfințele Sale porunci. Fie ca El să ne ajute să spunem „adevărul din inimă”, să se arate în viața noastră acel „adevăr” care-L descoperă în noi pe Domnul nostru Isus Hristos, El însuși fiind Adevărul (Ioan 14, 6). Dacă acest „Adevăr”, Domnul nostru Isus Hristos, locuiește în inima noastră, atunci vom trăi și vom spune „adevărul din inimă”. Atunci nu vom mai trăi noi, ci Domnul Hristos va trăi în noi, făcînd astfel experiența apostolului Pavel care a putut declara: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2, 20). Numai prin locuirea Domnului Isus Hristos în inima noastră vom ajunge să umblăm în neprihănire și să facem continuu doar „voia lui Dumnezeu”. Și numai în acest caz vom ajunge să locuim în „Cortul Lui cel sfânt”. Fă-ne, Doamne, parte de această mare binecuvîntare.

Dacă pînă aici Cuvîntul Domnului a răspuns pozitiv ce să facem ca să avem parte de locuirea împreună în cortul Lui, în continuare El răspunde și negativ la aceeași întrebare, ce anume să nu facem spre a avea parte de aceeași binecuvîntare. Cel ce dorește să locuiască în „casa lui Dumnezeu, împreună cu sfinții, „acela nu clevește cu limba lui” (v. 3), adică nu vorbește de rău pe nimeni. Dacă ne lăsăm călăuziți de firea pămîntească vom face această greșeală și nu o singură dată, ci de repetate ori, bărîndu-ne astfel calea de înaintare spre cortul Domnului, spre „Casa” lui Dumnezeu. Și cînd te gîndești că această lucrare de zădărnice a adunerii noastre la țintă o face acel mic organ care este „limba”. Sau, așa cum se exprimă Cuvîntul Domnului: „...limba este un mic mădular” care printr-un foc mic aprinde o pădure mare. Limba, ea însăși este „un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea din măduarele noastre care întinează tot trupul...” (Iacob 3, 5-6). Înținîndu-ne în felul acesta, este bine să recunoaștem că nici pe departe nu umblăm „în neprihănire” și nici nu facem „voia Domnului”. Consecvent cu cele spuse prin inspirație de psalmistul David, Duhul Sfânt a inspirat pe apostolul Iacob să îndemne, în cuvinte clare și ușor de înțeles de fiecare, pe membrii bisericii, prin cuvintele: „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții fraților!” (Iacob 4, 11). Acesta este un rău care e hrănit, și astfel întreținut cu sirguință, de unii membri ai bisericii. Dar înțelegem noi, oare, așa cum trebuie, cînd comitem păcatul vorbirii de rău?

Spiritul Profetic, explicînd cuvîntul Scripturii din predica de pe munte a Domnului Isus: „de ce vezi tu

paiul din ochiul fratelui tău?” zice: „Înșăși fraza „Tu care judeci pe altul, faci aceleași lucruri”; ne redă întocmai mărimea păcatului aceluia care se încumetă să vorbească de rău și să osîndească pe fratele său. Isus zicea: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la birna din ochiul tău?” (Mat. 7, 3). Și Spiritul Profetic continuă: „Cuvintele Sale (adică ale Domnului) descriu pe acela care este gata în orice moment să vadă o slăbiciune la alții. Cînd crede că a descoperit o pată în caracterul sau viața aceluia, este foarte zelos s-o trimbițeze și la alții; dar Isus spune că această trăsătură de caracter, folosită ca să săvîrșească această lucrare necreștinească, este, în comparație cu fapta criticată, ca o birnă față de un pai...” Toți aceia care fac o astfel de lucrare negativă „înfățișează fals spiritul delicat și curtenitor al Evangheliei și rănesc sufletele prețioase pentru care a murit Hristos. Potrivit cu figura pe care o folosește Domnul, acela care se lasă stăpînit de un spirit de critică, se face vinovat de un păcat mai mare decît cel pe care-l invinuieste pentru că, nu numai că face același păcat dar mai adaugă pe deasupra bănuiala și spiritul de critică... Poate să fie cineva izestrat cu o uimitoare ascuțime de minte să descopere defectele altora, dar tuturor aceluia care se lasă trițit de acest spirit, Isus le zice: „Fă-ți rănicule, scoate întii birna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău...” Dacă Hristos este în tine „nădejdea mării”, nu vei găsi plăcerea să pîndești pe alții spre a le trimbița greșelile. În loc să cauți să invinuiști și să osîndești, ținta ta va fi să ajuți, să binecuvîntezi și să salvezi” (Cugetări de pe Muntele Fericirilor 127-130).

Da, acela care dorește să locuiască în cortul cel sfînt al Domnului, este acela care „nu clevește cu limba lui”. Cuvîntul în textul original ebraic tradus aici prin „clevește cu limba” este „ragal” și înseamnă „a vorbi de rău”. „Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților”, răsună prin veacuri Cuvîntul Domnului. Opriți-vă fraților și surorilor, tineri și mai în vîrstă, să mai practicați acest mare păcat în mijlocul bisericii care se pregătește și vestește revenirea pe curînd a scumpului nostru Mintuitor și Domn Isus Hristos. Opriți-vă cit încă nu este prea tîrziu, ca nu cumva venirea Domnului să vă surprindă chiar în clipa în care limba voastră vorbește de rău pe fratele, sora, tînărul sau tînăra care face parte din același trup al Domnului Isus Hristos care este biserica Sa. În ora aceasta, Cuvîntul Domnului Hristos a vorbit răspicat și inimilor noastre. Fără indolia că unii dintre noi, puțini sau mai mulți (să dea Bunul Dumnezeu s-o facem cu toții), au luat în inima lor hotărîrea de a elimina pentru totdeauna acest obicei păcătos din viața lor. Să nu uităm însă un lucru: că prin propria noastră putere nu va putea niciunul din noi să aducă la îndeplinire această prețioasă hotărîre a inimii noastre. Același cuvînt al Scripturii ne face cunoscut că „limba nici un om n-o poate imblîzi. Ea este un rău care nu se poate infrîna” (Iacob 3, 8). Da, ea este un rău care nu poate fi infrînat prin propria noastră putere. Dar, să nu deznădăjduim. Același izvor de putere care ne este oferit spre a putea face voia Domnului, ne stă la îndemînă și spre a stîrpi acest rău din viața noastră. Domnul nostru Isus Hristos, care S-a jertfit pentru noi spre a ne mintui. Care ne-a chemat să venim la El cu toate slăbiciunile și poverile noastre, tot El este Acela care este gata să ne dea și puterea necesară spre biruirea și a acestui mare rău și spre imblînzirea limbii noastre. Și El va face aceasta, dacă cerem ajutorul Lui. Să înălțăm către Tronul Harului rugăciunile noastre și în ora aceasta și să cerem din toată inima și cu toată credința ceea ce a cerut și psalmistul David cînd a zis: „Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, și păzește ușa buzelor mele” (Ps. 141, 3). Aceasta să fie rugăciunea noastră a tuturor.

Acela care va locui in cortul Domnului — continuă răspunsul inspirat la întrebarea pusă de psalmist — este cel „care nu face rău semenului său”, adică nu păgubește cu nimic pe acel semen al său cu care are de-a face. Și apoi mai adaugă și cel de al treilea caz sub formă negativă: „Și nu aruncă ocară asupra aproapelui său” (Ps. 15, 3). De la cel care dorește să locuiască în cortul Domnului, nu pornește ocară împotriva semenului său, și este înțirzietor în a crede ceva rău cu privire la el. El trăiește potrivit cu regula de aur: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Mat. 7, 12). Pe de altă parte, „el privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit” (v. 4), adică prețuiește la justa lor valoare pe alții, „este dispus să facă dreptate tuturor și este cumpănit la minte în judecățile lui”. În același timp el „cinstește pe cei ce se tem de Domnul”. „Indiferent de rang sau culoare ori alte condiții care deosebesc pe oameni, el cinstește pe adevărații ucenici ai lui Dumnezeu. El așează adevărata religie aflătoare într-un om mai presus de condiția nașterii sau a poziției”. Un astfel de credincios „nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui”, adică dacă cel credincios a făcut o făgăduință sau a avut vreo înțelegere cu un altul, care mai târziu se dovedește „a fi în propria lui pagubă, el rămâne totuși credincios cuvântului dat”, sau înțelegerii la care se căzuse de acord. Un astfel de credincios nu va pierde pină la urmă, pentru că atunci când el nu se va aștepta, Dumnezeu îl va binecuvînta pentru hotărîrea lui de a rămâne credincios față de cuvântul dat.

Și iată că răspunsul Domnului la întrebarea psalmistului se încheie cu încă o caracterizare a celui care va fi primit să locuiască în cortul Domnului. „El” — zice Domnul — „nu-și dă banii cu dobîndă, și nu ia mită împotriva celui nevinovat” (Ps. 15, 5). El nu ia „o dobîndă” nelegală sau excesivă, adică așa cum am spune noi „camătă”. A lua dobîndă excesivă, adică ceea ce se cheamă „camătă” de la origine, este oprit. De la cei săraci, însă nu era îngăduit a se lua nici dobînda legală. Așa ne învață cuvîntul Domnului: „Dacă fratele tău sărăcește... să nu iei de la el nici dobîndă, nici camătă: să te temi de Dumnezeu! Să nu-ți imprumuți banii tăi cu dobîndă, și să nu-ți imprumuți merindele tale cu camătă” (Lev. 25, 35-37). Un frate nu va da bani cu camătă altui frate. Ar fi nefrățesc a cere așa ceva unui frate în credință. „Ascultarea de acest ideal etic constituie un înalt nivel al caracterului”. Unul ca acesta „nu ia nici mită”, adică nu se îmbogățește în paguba celui nenorocit.

Aceia dintre noi care recunoaștem, în inima noastră, că ne-am abătut, într-un fel sau altul, de la calea umblării „în neprihănire”, de la calea ascultării, din iubire, de „voia Domnului”, și care n-am vegheat ca „Adevărul să locuiască continuu în inima noastră, ci ne-am mai dat și la manifestări negative, ca cele despre care am auzit în această oră de rugăciune, sau altele asemănătoare, tuturor acestora ni se prezintă o potrivită ocazie de a recunoaște și a mărturisi Domnului toate aceste abateri — dacă nu public, cel puțin în inima noastră — cerind de la Dumnezeu iertare și curățire de ele. Să ne aducem aminte de făgăduința Domnului: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiure” (1 Ioan 1, 9).

Să încheiem prelegerea aceasta tot cu o întrebare: Dacă ai urmărit cu atenție cele prezentate în această oră de rugăciune, ce ți-a șoptit Duhul Domnului pe parcursul auzirii soliei din Psalmul 15, și ce hotărîre ai luat în inima ta?

Doamne, primește-ne în meritele jertfei Domnului Isus Hristos, și ajută-ne să aducem la îndeplinire hotărîrea cea bună luată spre slava Ta și spre binele nostru veșnic.

Gheorghe Indricău

„Îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pămîntescă, pentru ca să nu-i treziți poftete”

Rom. 13, 14

Viața creștină biruitoare depinde de o legătură reală și pozitivă cu Isus, Mintuitorul nostru. „Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine” (Ioan 15, 4). Aceasta este mult mai mult decît o figură de vorbire. Este curentul vital care ne poate susține la început, ne ajută să creștem spiritual, produce roada bună și ne pregătește pentru veșnicie. Cum se poate realiza o adevărată comuniune cu Domnul? Care este legătura între El, Dumnezeuul infinit, și noi ca ființe omenești mărginite și păcătoase?

Stăpîn și rob

Cu toate că pare anacronic ca în secolul al XX-lea să vorbim despre așa ceva, prima legătură pe care trebuie s-o analizăm este aceea dintre stăpîn și rob. Apostolul Pavel ne reamintește că de cînd a intrat păcatul în lume, omul nu mai poate fi o ființă independentă din punct de vedere spiritual. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sînteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Romani 6, 16). Unele traduceri îndulcesc termenul atunci cînd este pus în legătură cu ființele omenești folosind termenul de slujitor. Dar în original cuvîntul doulous, sclav, este același pentru ambele aspecte.

Pavel mulțumește lui Dumnezeu că „după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățaturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii” (Rom. 6, 17—18).

Symbolismul cu stăpînul și sclavul nu ne poate mulțumi. Poate că lucrul cel mai bun pe care-l putem scoate din această legătură este conceptul de ascultare totală. Sclavul nu întreabă și nici n-ar putea întreba, el numai execută. El nu poate exprima părerile stăpînului. Cu siguranță că noi toți am trecut prin momente cînd am fi dorit să întrebăm pe Domnul „de ce?” și am fi dorit să primim motive logice pentru procedeele Sale. Dar creștinul biruitor merge înainte în credință, în ciuda întrebărilor lui, pentru că dorește, asemenea sclavului, să asculte din toată inima. Însă, în general vorbind, Domnul ne cheamă la o legătură mult mai strînsă.

O altă legătură obișnuită în timpurile biblice era aceea dintre servitor și stăpîn. Unii scriitori folosesc această figură de stil pentru a se referi la legătura dintre ființele omenești și Dumnezeu lor. Observăm o schimbare surprinzătoare produsă la unii dintre ei, ca Petru, Iacob și Ioan, în legătură cu rolul servitorului. Nici unul dintre ei n-a fost dispus să ia partea unui servitor la ultima cină. Cu toate acestea, toți scriitorii Noului Testament se prezintă ca servitori ai lui Isus Hristos în epistolele către biserică. Petru alege figura unui slujitor ca model de viață pentru urmașul lui Hristos. Marea deosebire dintre sclav și slujitor este că acesta din urmă alege de bună voie locul pe care-l ocupă. Din această cauză, scriitorul se adresează cititorilor lui ca fiind „liberi, dar să nu faceți din libertatea voastră o haină a răutății, ci ca niște slujitori ai lui Dumnezeu” (1 Petru 2, 16). Un cuvînt iese în evidență în sfatul pastoral al apostolului, cuvîntul care se potrivește cu atitudinea corectă a slujitorului față de stăpînul lui; supunerea: „Fiți supuși oricărei stăpîniri”, spune apostolul (1 Petru 2, 13); „robilor, fiți supuși stăpînilor voștri cu toată frica (respectul)” (vers. 18); „tot așa și voi, nevestelor, fiți supuse bărbatilor voștri” (1 Petru 3, 1); „tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrîni” (1 Petru 5, 5). Cum a învățat apostolul supunerea? Fără îndoială, privind la Domnul Isus Hristos.

Marele exemplu

Acela care a zis: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Mat. 20, 28) a arătat în tot timpul vieții Sale pe pămînt că declarația Lui nu a fost un exercițiu de retorică. Observați atitudinea Lui de supunere față de Tatăl.

Hristos a urmat îndrumarea Tatălui. Unul din lucrurile care au tulburat cel mai mult pe conducătorii religioși din zilele lui Hristos a fost acela că El s-a făcut „egal cu Tatăl” (Ioan 5, 18). Dar El a explicat: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd” (vers. 19). Cunoscînd voia lui Dumnezeu pentru viața și lucrarea Lui, Isus nu S-a depărtat de această voință nici la dreapta, nici la stînga.

Hristos a rostit numai cuvintele pe care Tatăl I le-a pus pe buze. „Căci Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc” (Ioan 12, 49). Această supunere desăvîrșită față de glasul lui Dumnezeu a asigurat curăția soliei pe care Isus o aducea ascultătorilor.

Hristos a învățat numai doctrina Tatălui. Cînd oamenii s-au mirat de învățătura lui Isus, El i-a lămurit că acestea nu erau ideile Lui. „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine” (Ioan 6, 16—17). Cît de curate ar fi învățăturile noastre dacă toți aceia care predicăm credința am revedea mereu învățătura noastră pentru a fi siguri că nu adăugăm nimic original sau personal, oricît de interesant ar fi acesta.

Supunerea unui slujitor față de stăpînul lui ilustrează legătura care poate exista între noi și Hristos. În măsura în care acceptăm voia lui Dumnezeu pentru viața noastră și urmăm călăuzirea Sa, poruncile Sale, principiile și standardele Sale, în măsura

în care ascultăm glasul Său prin soli și profeți; în măsura în care acceptăm doctrina Sa și o predicăm în toată curăția ei, în aceeași măsură vom da lui Hristos locul care-I aparține ca Domn al vieții noastre.

Cu toate că legătura dintre slujitor și stăpîn este valabilă în comuniunea noastră cu Hristos, El ne cheamă la o cale mai bună.

Prieteni și frați

Hristos dorește să țină cu noi o legătură care trece dincolo de aceea dintre slujitor și stăpîn. „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpînul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15, 15).

Legătura dintre prieteni nu se întemeiază pe obligație, ca în cazul sclavului, sau chiar pe datorie, ca în cazul slujitorului. Comuniunea prietenilor se bazează pe dragoste. Răspunsul prietenului la cererile sau la dorințele celuilalt este totdeauna voios și plin de bucurie, chiar și atunci cînd implică sacrificii sau lipsuri. Aceasta este calea în care Domnul a lucrat cu noi, chiar înainte de a-L cunoaște. El a suferit toată jertfa posibilă pentru ca să ne asigure fericirea noastră continuă. Un răspuns vrednic de o astfel de demonstrație de prietenie implică o împlinire cu bucurie a cererilor sale. „Iubim pe Dumnezeu. Poruncile Lui nu sînt grele” (1 Ioan 5, 2—3).

O altă relație bazată pe dragoste este aceea a familiei. Un copil ascultă de cererile părinților cu bucurie numai atunci cînd răspunde la dragostea părinților. Acesta este simbolul ideal în Scripturi, pentru comuniunea noastră cu Dumnezeu. Expresia „copii ai lui Dumnezeu” sau „fii ai lui Dumnezeu” este o expresie preferată de Ioan, de Pavel și de alți scriitori ai Bibliiei. „Iată, ce dragoste ne-a arătat Tatăl! Să ne numim copii ai lui Dumnezeu” zice Ioan (1 Ioan 3, 1). Pavel adaugă: „Dacă sîntem copii, sîntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Rom. 8, 17).

Ce plăcută invitație adresează familia cerului familiei de pe pămînt! Dumnezeu Tatăl dorește să ne spună prea iubiții Săi copiii, iar Isus Hristos dorește să fie recunoscut ca iubitul nostru Frate mai mare. Dintre toate legăturile posibile dintre Dumnezeu și om, aceasta ar trebui să ne placă cel mai mult și să ne impresioneze profund. Așa cum se întîmplă cu părinții și cu cei dragi ai noștri, nici o jertfă nu este prea mare, nici o cerință nu este prea grea, ca să ne împiedice să ne întîlnim cu Tatăl nostru și cu Fratele nostru mai mare, care ne așteaptă în ceruri.

Concluzie

Fîind creștini, avem ocazia să alegem comuniunea cu Dumnezeu; cu toate acestea, El nu ne forțează voința. Aceia care simt că El este Cel care le dă dispoziție, Îl vor sluji din obligație. Aceia care Îl primesc ca Domn, vor împlini de bună voie datoria lor ca slujitori și, supunîndu-se voinței Sale, Aceia care primesc pe Dumnezeu ca pe Tatăl lor iubit, iar pe Hristos ca pe iubitul lor Frate mai mare, vor avea bucuria ascultării de El, supunîndu-se cu bucurie voinței Lui. Hristos va deveni pentru ei Domnul cel iubit al vieții lor.

Iosif Gyeresi

SINGUR LUCRU

„Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pămîntescă, pentru ca să-i treziți poftele” Rom. 13, 14.

Cînd este înțeleasă în contextul harului lui Hristos, pregătirea pentru cer este cea mai mare problemă pe care fiecare dintre noi trebuie să o rezolve în viață. Tragedia este că sîntem atît de ocupați cu cele ale vieții și cu îndeplinirea „faptelor bune”, încît uităm scopul adevărat al vieții. Sîntem atît de ocupați să ajutăm ca biserica să aibă succes, încît uităm adevărata misiune a bisericii. Avem o singură viață, care în curînd va fi trecut și numai ce am făcut pentru Hristos aceea va rămîne.

În studiile din această săptămînă de rugăciune, am dat o atenție deosebită pasajului din Rom. 13, 11—14. Am revăzut făgăduința revenirii lui Hristos, împlinirea semnelor apropierea revenirii Sale și pregătirea inimii pe care trebuie să o facem în timp ce așteptăm revenirea Sa. Astăzi vom lua aminte la apelul de la încheierea versetului 14: „Nu purtați grijă de firea pămîntescă pentru ca să-i treziți poftele”.

Desigur, Pavel nu susține că trebuie să ne oprim din lucrările vieții, sau că nu trebuie să mai practicăm principiile de viață sănătoasă, sau că nu trebuie să mai facem planuri de viitor. El scrie aici la nivelul spiritual, despre lucrurile duhovnicești. Dar aceasta nu înseamnă că vorbește despre lucruri abstracte. El este foarte serios atunci cînd vorbește despre problemele vitale ale vieții.

Diversele traduceri ale Bibliei completează solia lui Pavel. New English Bible redă astfel: „Nu vă mai gândiți la satisfacerea poftelor trupului”. Living Bible parafrazează: „Nu mai faceți planuri ca să încurajați păcatul”, iar New International Version spune: „Nu vă mai gândiți cum să împliniți dorințele firii păcătoase”.

Ultima traducere ne reamintește de semnul de circulație care apare uneori în anumite locuri și care ar vrea să spună: „Nici să nu vă gândiți să parcați aici”. Ținta noastră este Cerul, iar privilegiul nostru este să ne îmbrăcăm cu Domnul Isus Hristos, să primim caracterul Său, să mergem pe urmele Sale și să-I copiem viața. Cu această țintă nici n-ar trebui să ne mai gîndim cum „să îngăduim dorințele firii păcătoase”. Să ne amintim de sublinierea din Prov. 23,7, tr. engl.: „Ce gîndește omul în inima lui, aceea este”. Povara cea mare a lui Pavel este ca toți cu o inimă, să dăm atenție celor mai importante lucruri din viață.

Niciodată nu m-a interesat vinătoarea sau pescuitul, dar îmi vine în minte o ilustrație pe linia cugetării lui Pavel. Mulți vinători folosesc ciîni care să-i ajute la strînirea vinatului fie că este vorba de păsări, de căprioare sau altea. Pentru ca să fie eficiente, ciînele trebuie dresat, mai ales la concentrare. El nu trebuie să fie distras de șoareci, care i-ar putea mișuna pe la nas, să nu dea atenție croncănitului corbilor, sau să schimbe drumul din cauza pietrelor ascuțite pe care calcă. Trebuie să aibă în minte un singur lucru: să meargă după miros.

Dar ce înțelege Pavel prin „carne”? Deseori în epistolele lui, el face deosebire între lucrurile cărni și lucrurile Duhului. Pe una o echivalează cu firea josnică, trupestă, pe cealaltă cu natura înaltă sau divină. El prezintă în Galateni aceste două căi ale vieții: „Umblați cîrmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pămîntescă. Căci firea pămîntescă po-

tește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pămîntescă: sînt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sînteți călăuziți de Duhul, nu sînteți sub Lege. Și faptele firii pămîntescă sînt cunoscute și sînt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrînarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, minile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, imbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roadă Duhului, împotriva, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrinerea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sînt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pămîntescă împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul. Să nu umblăm după o slavă deșartă, întărîtîndu-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții” (Gal. 5, 16—26).

Lista apostolului Ioan este mai scurtă decît a lui Pavel, dar în unele aspecte poate mai cuprinzătoare. Dacă iubeste cineva lumea (păcatul), dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pămîntescă, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2, 15—16).

În loc de „plăcerile cărnii”, o altă traducere spune: „tot ce încurajează pofta”. Aceasta înseamnă dorința după hrană nesănătoasă, sau după prea multă hrană, sau dorința după băuturi și substanțe vătămătoare. Înseamnă tot ce ne-ar face să fim mai puțin interesați în lucrurile dumnezeiești, sau mai puțin în stare să ne bucurăm de ele, sau tot ce tinde să ne îndepărteze de planul pe care Dumnezeu l-a avut în minte atunci cînd ne-a creat.

„Pofta ochilor”, așa cum o definește Ioan, este foarte bine cuprinsă în lista lui Pavel: imoralitatea, necurăția minții, indecența, pofta. Ultimul cuvînt este o noțiune mai largă care cuprinde nu numai ce facem, ci și ce gîndim. Ea cuprinde tot ce privim, sau citim și care hrănește și ține vie firea pămîntescă.

„Lăudăroșia vieții” este a treia dimensiune a păcatului, descrisă de apostolul Ioan. Cuprinde oare această expresie ambiția nesățioasă și efortul continuu de a-ți merge bine? Se înțelege oare sentimentul că toți ceilalți sînt greșiți, afară de acela din mica ta grupă, sau tendința către birfire, critică și nemulțumire? Se înțelege prin ea dorința de a fi admirat de alții, de avansare socială, dorința de a ajunge la virful piramidei, de a avea putere asupra altora? Înseamnă aceasta compararea noastră cu alții și simțămîntul egoist de mîndrie atunci cînd socotim că avem prioritate?

Toate acestea sînt lucruri care ar putea și adesea ne abat de la ținta noastră finală de a ne pregăti pentru ceruri și pentru viața veșnică împreună cu Hristos.

Maturitatea omenească a fost definită ca abilitatea de a renunța la plăcerile prezente, avînd în vedere un cîștig mai mare pentru viitor. Același lucru este adevărat pentru maturitatea spirituală. Cînd Cerul este la îndemîna noastră, să nu fim abătuți de lucrurile care trec. De ce să pierd eu fructul din pomul vieții de dragul unei satisfaceri momentane a poftelor, îngăduindu-mi băntură sau mîncare distrugătoare de sănătate? De ce să schimb, eu tovarășia lui Hristos, a ingerilor și a sfinților din toate veacurile pentru o rătăcire de o clipă cu prietenii iubitori de plăceri? De ce să caut răzbinarea momentană pentru prejudiciile reale sau imaginare, pe prețul unei veșnicii de pace și de fericire?

„Și ce folosește unui om să cîștige toată lumea dacă își pierde sufletul” (Marcu 8, 36). Unii doresc tot ce le poate oferi lumea și în același timp doresc și Cerul, dar Isus spune că acest lucru nu se poate. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Mat. 6, 24). John Bunyan, în cartea lui „Călătoria creștinului”,

vorbește despre creștinul care doar aude ca de un numit domnul „Cel ce merge pe două căi”. În călătoria lui a ajuns la un stîlp de sare. Apropiindu-se, și-a dat seama că era soția lui Lot. Picioarele îi erau îndreptate către Dumnezeu, care-i spusese să iasă ca să găsească scăpare, dar fața îi era îndreptată către Sodoma, către lume.

Hristos nu spune că omul nu va sluji la doi domni, ci că nu poate. În lucrarea „Infernul”, Dante a destinat un loc special pentru cei neutri și pentru cei care sar peste gard. Dar E. G. White arată că la analiza finală nu se găsește nimeni neutru în experiența vieții. Aceia care vor fi avut un picior în cer și altul pe pământ vor încheia fără nici un loc în cer. Pentru motivul acesta, Pavel zice: „Fac un singur lucru” (Filip. 3, 13).

Nimic de o valoare mai mică

Vorbim despre consacrare, despre implicare, despre o singură țintă. Alegem viața veșnică cu Isus Hristos și nu îngăduim nici unui lucru de mică valoare să ne jefuiască de ținta noastră veșnică.

Lui Abraam i s-a făgăduit o moștenire și niciodată nu s-a depărtat de ea: „Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună moștenitori cu el, ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evr. 11, 9—10).

Moise a dat pe față aceeași hotărîre cu ochii ațintiți către scopul cel mare: „Prin credință, Moise, cînd s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evr. 11, 24—26).

Mulți dintre noi care citesc și aud aceste cuvinte au luat hotărîrea să urmeze pe Domnul nostru. Acest lucru este bun. Dar ce avem de zis de cealaltă parte a hotărîrii? Am statornicit în mintea noastră că vom sluji numai Domnului?

În Ps. 119,31 se găsește o expresie interesantă. În versetul 30, David zice: „Am ales calea, adevărului”. Apoi în versetul 31 adaugă: „Mă țin de învățăturile Tale”. După ce a făcut alegerea aceasta, David nu mai putea fi convins să se întoarcă la păcat.

În legătură cu 1 Ioan 2, 15—16, Ellen White face următoarea observație șocantă într-o secțiune intitulată: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni”. Ea afirmă:

„Cea mai puternică citadelă a viciului în lumea noastră nu este viața nelegiuită a unui păcătos lepădat sau a unui om degradat fără nădejde; ci este viața care pare de altfel virtuoasă și nobilă, dar în care este nutrit un păcat, este îngăduit un viciu. Pentru sufletul care se luptă în taină împotriva unei ispite uriașe, tremurînd chiar pe marginea prăpastiei, un astfel de exemplu este unul dintre cele mai puternice provocări la păcat” (MB 94).

Isus a spus lămurit că atunci cînd ochiul este orbit de iubirea de sine, atunci este numai întuneric. Dar adaugă această făgăduință incurajatoare: „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul va fi plin de lumină” (Mat. 6, 22).

Serva Domnului amplifică acest înțeles: „Unitatea scopului, devoțiunea fără rezervă față de Dumnezeu sînt condiții pe care le subliniază cuvintele Mintuirii. Faceți ca scopul să fie sincer și neabătut pentru a putea discerne adevărul și pentru a asculta de el oricît ar costa, și atunci veți primi iluminarea divină. Adevărata evlavie începe atunci cînd orice compromis cu păcatul ia sfîrșit. Atunci vorbirea inimii va fi aceea a apostolului Pavel: „Fac un singur lucru: uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus” (MB 91).

Să ne unim cu Pavel și cu Ellen White, cu David, cu Moise și cu Avraam și cu acel „mare nor de

marțori”, să facem pe Hristos primul, cel de pe urmă și pentru totdeauna în afecțiunile noastre. Să ne hotărîm ca nimic, absolut nimic, să nu ne jefuiască de moștenirea noastră în El. „Și noi, dar, fiindcă sîntem înconjurați cu un nor așa de mare de marțori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesnă, și să alergăm cu stăruință în alegerea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu (Evr. 12, 1—2).

Ioan Ciucă

SCHIMBAȚI-VĂ CĂILE ȘI FAPTELE

Cartea lui Ieremia se compune dintr-o serie de predici profetice, el fiind prorocul unei religii a inimii. Soliile lui sînt o chemare de ieșire din ce este superficial către ceea ce este cu adevărat veritabil. De altfel el este cel dintîi dintre prorocii care-și descriu experiențele lăuntrice, cel dintîi care s-a luptat cu Dumnezeu și care s-a înălțat din adîncime, din fundul disperării la o credință glorioasă și biruitoare. În ruina poporului său, pe care a văzut-o mai dinainte ca pe o prevestire a morții, a tăcerii, a întunericului și haosului, a recunoscut nașterea unei lumi noi, a unei religii în duh și în adevăr.

Trăiește într-o perioadă de criză spirituală și de frîmțare și este slujitorul lui Dumnezeu, chemat să mustre, să mîngie, să îndemne și să pregătească pe contemporani pentru necazurile viitoare ca și pentru slava de care erau legate.

În acest context, vom rămîne citeva clipe asupra pasajului din Ier. 7, 1-10, pe care vă invit să-l urmăriți cu deosebită atenție și cu un spirit de înțelegere:

„Iată cuvîntul vorbit lui Ieremia din partea Domnului: 'Sezi la poarta Casei Domnului, vestește acolo cuvîntul acesta și spune: 'Ascultați Cuvîntul Domnului, toți bărbații lui Iuda, care intrați pe aceste porți, ca să vă închinați înaintea Domnului!' 'Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Israel: 'Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicînd: 'Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!' 'Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sînge nevinovat în locul acesta, și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie. Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strîmb, aduceți tîmiiie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți! Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: 'Sîntem izbăviți!'... ca iarăși să faceți toate aceste uricuni!'”

Tabloul este șocant, zguduitor; un popor al lui Dumnezeu care poartă Numele Său, asupra căruia El

Își îndreaptă suprema Sa atenție, duce o viață spirituală deplorabilă. În ciuda faptului că a fost chemat să fie depozitarul și exponentul practic al Legii Sale sfinte, ei trăiesc ca neamurile din jurul lor. Nici o presiune n-a fost făcută asupra lor să-și părăsească credința. Nici o promisiune de slavă deșartă nu le-a fost strecurată la ureche pentru a-i abate de la calea dreptății și adevărului. Ei au ales și se complac în această viață duplicitară.

În felul acesta religia lor în loc să fie exemplu pentru toți ceilalți, în loc să devină o chemare la pocăință pentru alții, este o justificare a păcatelor lor. Ce s-a întâmplat cu acești apărători ai credinței? Care a fost cauza care a contribuit la căderea lor de la credință? Pentru ce s-a innegrit aurul?

Prorocul este invitat de Domnul ostirilor, Dumnezeu lui Israel la poarta Casei Domnului, locul de intrare a închinătorilor. Participarea lor la slujbele sfinte din Casa Domnului este încurajatoare. Prorocul Ezechiel face cunoscută constatarea Domnului: „Vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, și ascultă cuvintele tale” (Ezec. 33,31). Locul de închinare este centrul în jurul căruia gravitează viața religioasă a națiunii. Toată grija, toată atenția, toată încrederea, toată mândria lor este templul. Toți sînt prezenți acolo ca să se bucure de ceea ce au făcut ei pentru Domnul Dumnezeu lui Israel.

Furați de strălucirea și splendoarea acestei minuni a lumii, Templul Domnului, ei se simt înălțați deasupra problemelor minore ale vieții cotidiene. Dacă templul Domnului este în mijlocul lor totul este în ordine. Care totul? Ei uită sau se fac că uită că nu exteriorul este religia. Prorocul este somat de Duhul lui Dumnezeu să atragă atenția asupra unor stări de lucruri care contrastează categoric ceea ce izbește privirea: căile și faptele lor. Înclinațiile și manifestările lor exterioare trădează o stare de faliment spiritual la nivelul individului și al națiunii iudaice. Enumerarea unora dintre ele este alarmantă. Poporul care era chemat să fie exponentul și depozitarul Legii lui Dumnezeu, devine călcătorul flagrant al tuturor prevederilor ei. Profetul Ieremia menționează călcarea de către popor a poruncilor întâia, a doua, a șasea, a șaptea, a opta, a noua. Aceasta însemna că în timpul săptămânii ei mergeau pe căile lor firești, comportamentul lor nefiind deosebit de acela al popoarelor înconjurătoare idolatre. Dar când venea ziua a șaptea, ziua de odihnă, toți veneau la templu și cînd copleșiți de sentimentalismul lor erau iarăși răpiți de mîndrie și strigau: templul Domnului, templul Domnului, ei se simțeau iertați, izbăviți, și gata să înceapă o nouă săptămînă numai pentru a repeta cele făptuite în cea precedentă.

O evlavie de rutină se da pe față în experiența multora dintre cei care veneau să se închine la templu. Este exact ceea ce constată Spiritul Profeteției despre aceia care vin și pleacă din biserică așa cum se mișcă ușa în balamalele ei fără să facă nici un progres spiritual.

Nu mai pocăință adevărată. „Îndreptați-vă căile și faptele”, putea să justifice tot ce izbea privirea la templul Domnului, și Dumnezeu este în acest moment gata să țină seama de cel mai neînsemnat semn în acest sens, pentru ca rugăciunile să le fie ascultate și închinarea să le fie primită.

Din experiențele și din viața Israelului din vechime se desprind lecții de o valoare deosebită pentru Israelul spiritual din zilele noastre, căci tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris „pentru învățătura noastră, pentru ca prin răbdarea și prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15, 4; 1 Cor. 10, 11).

Această nouă săptămînă de rugăciune ne așează în față oglindirea fidelă a ceea ce ar trebui să fie biserică lui Dumnezeu, care se pregătește pentru slavă.

Slabă și plină de greșeli așa cum ar părea, ea rămîne obiectul cel mai de preț pe care-l are Dumnezeu pe pămînt și asupra căruia Își îndreaptă suprema Sa atenție. Ea este locașul harului Său, locul în care sufletele sînt pregătite pentru desăvîrșire. Dar această prețuire de care se bucură biserică implică și o mare responsabilitate. Răspunsul ei la toate ma-

nifestările de dragoste este așteptat să fie pe aceeași măsură.

Domnul Hristos ne-a avertizat prin cuvîntul Său profetic: „Băgați de seamă să nu vă amăgească cineva” (Mat. 24, 4). Una dintre trăsăturile caracteristice legate de vremurile de pe urmă o constituie evenimentele amăgitoare care vor avea de scop să înșele dacă ar fi cu putință chiar și pe cei aleși” (Mat. 24, 24). Dar o primejdie și mai subtilă în care poate cădea orice credincios este autoamăgirea. Tocmai acest lucru îl tratează prorocul Ieremia în solia sa. De altfel, Laodicea este caracterizată de acest spirit. „Tu zici: ... și nu știi”. O amăgire teribilă este aceea cînd ne măsurăm evlavia noastră, mărimea credinței noastre, cu lucrurile exterioare în timp ce viața este o nenorocire. Să păcătuiești fără regret și să te amăgești că totuși Domnul este cu tine, că este milos, iertător, îngăduitor, uitînd că El este și drept.

Ucenicii Domnului erau pătrunși de importanța lucrurilor exterioare. Cînd au ajuns la templu au atras atenția Domnului prin cuvintele: „Învățătorule, uită-te ce pietre și ce ziduri” (Marcu 13, 1). Biserica din timpul Domnului Hristos n-a cunoscut pe Dumnezeu și nici lucrurile spre pacea ei. Ei n-au lepădat pe Dumnezeu pe față. Se lăudau cu El și cu rivna pentru lucrarea Sa. Religia lor consta din teorii și nu dintr-un serviciu făcut din inimă.

Solia lui Ieremia este o solie către Laodicea. Biserica lui Isus Hristos din zilele noastre are o organizație plină de eficiență și de putere, dar organizația nu ne va asigura intrarea în cer. Ea are instituții renumite pentru modul deosebit în care lucrează, dar nici acestea nu vor asigura mîntuirea. Lucrarea misionară a bisericii este apreciată pe plan mondial, recunoscută și admirată. Dărnicia membrilor ei este proverbială, iar spiritul de sacrificiu este uitat. Doctrina bisericii este bine întemeiată pe Scriptură și suportă cu succes orice test. Toate acestea ne-ar putea duce la aceeași îngîmfare spirituală iudaică și să spunem și noi la rîndul nostru: „lucrarea Domnului, lucrarea Domnului”. Dar atunci ca și azi problema fundamentală este nivelul stării spirituale și legătura noastră personală cu Isus.

Inspirația divină face o afirmație tulburătoare în dreptul multora dintre noi cînd spune că pentru mulți exteriorul înseamnă tot ce poate fi religie.

Ca biserică noi am făcut mult: cu toate acestea nu ne putem salva singuri. Ținerea Sabatului însoțită de greutăți și sacrificii din partea noastră, nu ne va mîntui! Dărnicia nu ne va mîntui chiar dacă am da toată averea săracilor și corpul să ne fie ars. Nu putem cumpăra cerul cu bani. Minutul sistem al doctrinei nu ne va aduce răsplătire. Copilul lui Dumnezeu va fi roditor în lucrurile bune, dar toate vor fi ca roade într-o viață plină de iubire pentru Hristos. Ele vor fi expresia unei credințe laudricice.

În propriile noastre realizări nu există mîntuire, și dacă cineva se încrede în ele și se laudă, scoate în evidență orbirea, rușinea și ticăloșia așa cum sînt arătate în solia către Laodicea.

Acest spirit ne pîndește și pe noi, pe fiecare în parte. Sînt eu mulțumit doar cu faptul că sînt privit cu respect și admirație de către frații și surorile mele? Mă străduiesc să păstrez cu orice preț aparențele? Îmi îndeplinesc eu neprihănirea ca să fiu văzut, apreciat și astfel, după cuvintele Domnului, să-mi primesc răsplata? A făcut oare ca trecerea timpului să mă arunce în starea de mulțumire de sine a Laodiceii? Mai crește eu în har? Am eu ca viziune a vieții mele de credință fericita noastră speranță și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus?

Solia lui Ieremia care ni se adresează cu această ocazie poate fi un ultim apel pentru inima noastră: Schimbați-vă căile și faptele. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare! Religia lui Isus nu este o religie a formelor exterioare oricît de strălucite ar fi ele, ci este o religie a sufletului, a unei inimi schimbate.

Dumnezeu să ne ajute, mie și ție, ca să trecem prin această experiență ca o pregătire pentru întîlnirea cu El.

Nelu Dumitrescu

Editura-Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului
Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din:
Dumitru Popa, redactor-șef, Ștefan Bratosin, secretar de redacție.
Membri : Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu,
Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi*

*Redacția și Administrația : București
Str. Labirint nr. 116 — sect. 3, tel. 20.76.65*